

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บันดาสถาสน์

พล, นิกร, กิมหงวน

ไซโรเส้ดำ

ป. อินทรปาতিต

ท่ามกลางความแออัดของประชาชน และยวดยานพาหนะในตอนพลบค่ำของถนน
เยาวราช 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ได้พากันเดินออกจากภัตตาคารแห่งหนึ่งหลังจาก
รับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว

บุคลิกแจ่มใสอยู่ริมถนนทางซ้ายมือ เจ้าแห้วนั่งเป่าหีบเพลงปากอยู่ในรถ พลแล
เห็นลำโพงผลงาม ๆ ตั้งอยู่หน้าร้านขายของเบ็ดเตล็ดแห่งหนึ่งก็กล่าวกับเสี่ยหงวนเบา ๆ
"เฮ้ย...ซื้อลำโพงไปฝากคุณแม่ และเมีย ๆ ของพวกเราสักสามสี่ร้อยเถอะวะ ลูกมัน
โตน่ากินเหลือเกิน"

กิมหงวนพยักหน้า

"เอาซี เหมามันให้หมดหาก็แล้วกัน จะได้เซ่ดูเย็นไว้กินกัน"

ทั้ง 5 คนเดินมาหยุดยืนหน้าหาบลำโพง ทันใดนั้นเองเสียงปี่นพดลก็ดังกังวานขึ้น

2 นั้ดตืด ๆ กัน ประชาชนส่วนมากซึ่งเป็นชาวจีนต่างร้องเอะอะวังหนี่เอาตัวรอด

สุภาพบุรุษในเครื่องแต่งกายแบบสากลคนหนึ่งล้มกลิ้งอยู่หน้าร้านขายรองเท้า ใน
เวลาเดียวกันนั้นเองแก๊งค์ค่านหนึ่งก็เคลื่อนออกจากที่อย่างรวดเร็ว แล่นไปทางสามแยก

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ยืนตะลึงไปชั่วขณะ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้แสดง
ว่า คนร้ายนั่งซุ่มตัวอยู่ในแก๊งค์ดำ สุภาพบุรุษกลางคนที่ถูกยิงตายนอนคว่ำหน้าอยู่หน้าร้านขาย
รองเท้าคงจะออกมาจากร้านค้าแห่งใดแห่งหนึ่งเมื่อคนร้ายยิงแล้วก็ขับรถหนีไป

อย่างไรก็ตาม นิกร การ์ณวงส์ จำหมายเลขรถแก๊งค์ดำนี้ได้ เพราะตัวเลขสะกดตา
เขา และนิกรได้เห็นชายฉกรรจ์ 4 คนนั่งอยู่ในรถแก๊งค์ก่อนที่เสียงปี่นพดลจะดังขึ้น

เจ้าพนักงานจราจรในเครื่องแบบหลายคนวิ่งมายังศพของชายผู้เคราะห์ร้าย

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็ถือโอกาสเข้าไปมุงดูคนตายด้วย

สุภาพบุรุษในวัยกลางคนถูกยิงในระยะเผาขน กระสุนปืนทั้ง 2 นัดทะลุหน้าอก ลักษณะท่าทางของชายผู้นี้เป็นลูกจีน รูปร่างค่อนข้างอ้วนตัดผมเกรียน แต่งสากลซักกินสีขาวใหม่เอี่ยมทั้งคู่ เลือดไหลชุ่มโชกด้านหลังเสื้อชั้นนอกของเขา

พลตำรวจจราจรคนหนึ่งทำท่าจะพลิกศพเพื่อตรวจดูกระสุนปืน แต่เพื่อนของเขา ร้องห้าม

"อย่า....อย่าเพิ่งแตะต้องไว้ ให้เจ้าหน้าที่ของห้องที่เขามาสอบสวนดีกว่า"

ประชาชนทั้งไทย และจีนเบียดเสียดเบียดคยัดเข้ามามองดูศพชายผู้เคราะห์ร้าย พลตำรวจจราจรคนหนึ่งบอกให้คนดูถอยออกไป

"เฮ้... ออกไป ๆ มามุงดูอะไรนะกะกะ ฝ่าไฟแดงมาได้เรอะถอยออกไป"

กิมหงวนยิ้มกับจราจรหนุ่ม

"ขอหมินิดเถอะน่าน้องชาย ตายไหม"

"อ้อ ตายซีคุณ เจอเข้า 2 นัดทะลุออกจะอยู่ได้อย่างไร"

4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ พิจารณาครุฑที่ปราศจากวิญญูณด้วยความสังเวชใจ ถ้านุตรภรรยาของชายผู้นี้รู้เรื่องเข้า ก็คงจะร้องไห้คร่ำครวญไปตามกัน

เจ้าแก้วเบียดเสียดประชาชนเข้ามายืนข้าง ๆ 4 สหาย

"ว่า...รับประทานกรุงเทพ ๆ เดียวนี้คล้าย ๆ กับเท็กซัส รับประทานมันยิ่งกัน ง่ายตายเหลือเกิน รับประทานนี้กว่าयरดแตกเสียอีก"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พุดขึ้นเปรย ๆ

"ชายผู้นี้ทำทางเป็นพ่อค้า และคงจะมีหลักฐานดี"

ทันใดนั้นเอง ชายหนุ่มในเครื่องแต่งกายคนขับรถยนต์คันหนึ่งก็แหวกฝูงชนเข้ามาอย่างร้อนรน เขาร้องอุทานขึ้นดัง ๆ

"โธ่.... เสีย เสียของผม"

พลตำรวจจราจรถามชายผู้นี้เบา ๆ

"ลือเป็นคนรถของผู้ตายหรือ"

โฆเฟอร์หนุ่มหน้าซีดเผือด

"ครับถูกแล้ว นี่คือนอเสี่ยภาครับ เจ้าของร้านขายเพชร และทองรูปพรรณในลำเพ็ง นอเสี่ยเข้าไปหาซื้อของในห้างแปซิฟิก โธ่...นายของผม"

รถจี๊ปสีแดงของตำรวจสถานีตำรวจนครบาลสามแยกคันหนึ่ง แล่นมาหยุดยั้งที่ เกิดเหตุ นายตำรวจหนุ่มคนหนึ่งกระโดดลงมาจากรถ พลตำรวจอีก 2 คนตามเข้ามาด้วย ประชาชนที่ห้อมล้อมศพเสี่ยภาคร่างหลีกทางให้ พลตำรวจจราจรคนหนึ่งได้กระทำวันทยหัตถ์นายตำรวจหนุ่มรายงานให้ทราบ

มันเป็นการฆาตกรรมอย่างทงงองอาจ ราวกับว่าคนร้ายอยู่นอกกฎหมาย นายตำรวจหนุ่มบอกให้ลูกน้องของเขาเฝ้าศพไว้ และไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องศพ เขารีบเข้าไปในร้านจำหน่ายผ้าแพรพรรณแห่งหนึ่งเพื่อขอโทรศัพท์พูดไปยังสถานีตำรวจ รายงานด่วนให้สารวัตรทราบ

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ พวกมันออกจากกลุ่มประชาชนเดินทางตรงไปที่รถบิวอิกเก็ง

"รูปการณ์มันจะเข้าพาราสวัสดีแล้ว" เจ้าคุณปัจฉิม ๑ บ่นพึมพำ "รู้สึกว่ามันนุษย์หลังสงครามมันโหดร้ายทารุณมาก ฆ่ากันง่ายตาย หนังสือพิมพ์ลงข่าวอุกฉกรรจ์ไม่เว้นแต่ละวันเฮ้อ... โลกยิ่งเจริญขึ้นศีลธรรมของมนุษย์มันก็เสื่อมทรามลง อีกหน่อยก็คงจะต้องแต่งตัวเคบายอคาคเข็มขัดปืนพก"

ต่างขึ้นไปนั่งบนรถบิวอิกเก็ง เจ้าแห้วจัดแจงสตาร์ทเครื่องนำรถเคลื่อนออกจากที่ช้า ๆ

กิมหงวนกล่าวกับเพื่อเกลอของเขาอย่างเป็นการ

"กันเข้าใจว่าคนร้ายนี้ต้องเป็นพวกสมาคมลับ เสียเถากันเคยได้ยินชื่อเขาบ่อย ๆ แต่ไม่เคยเห็นหน้า และไม่รู้จักกัน รู้อะไรว่าเขามีร้านขายเพชรทองรูปพรรณอยู่ที่หัวเม็ดร้านหนึ่ง แต่ร้านเขาอยู่ตอนใน ร้านเพชรของกันอยู่ตอนนอก น่ากลัวตำรวจจะจับคนร้ายนี้ไม่ได้ ป่านนี้ผู้ร้ายมันเปิดไปลิบแล้ว"

นิกรว่า "แต่ถ้ากันยอมร่วมมือกับตำรวจ กันเชื่อว่าจะต้องจับผู้ร้ายได้อย่างเด็ดขาด"

3 สหายมองดูนิกรอย่างขบขัน

"ไม้อีกแล้ว" พลพุดยิ้ม ๆ

"ไม้อ้อ เป็นความจริง กันจำยี่ห้อรด และเบอร์รด์ได้"

"หา" ดร.ดิเรกอุทานดัง ๆ "ยูจำเบอร์รด์ได้ ดีไปโรงพักเถอะไว้อไปบอกตำรวจ"

นิกรสั่นศีรษะ

"ชะ ชูระไม่ใช่ ใครมันอยากจะฆ่าแกงกันก็ช่างมัน อย่ามายิงกันก็แล้วกัน"

กิมหงวนยกมือจับแขนนิกร

"ถ้ายังงั้นเรามาร่วมมือกันสืบจับผู้ร้ายรายนี้เถอะวะกร มันต้องเป็นสมาคมลับแน่ ๆ เราปราบมันเถอะอ้ายพวกนี้เป็นภัยต่อสังคม"

นิกรยิ้มออกมาได้

"เออ ถ้ายังงั้นละก็ตกลง กันอยากเป็นนักสืบมานานแล้ว เอาไว้อหงวนพวกเราร่วมมือกันเถอะ เก่งคำของคนร้ายเป็นรถเซฟโรเลท หมายเลขทะเบียน ก.ท. 56789 รถคันนี้จอดอยู่ในหมู่จ้อจรถ ตอนที่เราเดินผ่านมา กันได้มองดูหมายเลขทะเบียนเพราะเห็นว่ามันเรียงจากน้อย

ไปหามากง่ายดี เลยรู้ว่าเป็นรถเซฟโรเลทเก็งแบบใหม่ มีคนนั่งอยู่ในรถ 3 หรือ 4 คน เข้าใจว่า 4 คนมากกว่า"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หันมาพูดกับนิกร

"แต่มันอาจจะเป็นหมายเลขทะเบียนปลอมก็ได้"

นิกรว่า "ครับ อาจจะเป็นได้ อย่งไรก็ตามเซฟโรเลทเก็งแบบนี้สีดำมีไม่กี่คัน กระจกช่องหลังมีนกชาโลลอยสีแดง 2 ตัวผมจำได้"

ดร.ดิเรกยิ้มเป็น นึกสนุกสนานขึ้นมาบ้างถ้าหากว่าเขาจะร่วมมือกับเพื่อน ๆ ทำ การสืบสวนเอาตัวคนร้ายขณะนี้

"แกจำคนที่นั่งในรถได้ไหมกร" นายแพทย์หนุ่มถามยิ้ม ๆ "หน้าตาเป็นยังง อยุ ลักเท่าใด ไ้หนวดไว้เครามีไฟหรือจี้แมลงวันตรงไหนบ้าง"

นิกรทำคายน

"อ้ายยังงั้นมันต้องนั่งจ้องกันนาน ๆ โว้ย นี่กันเพียงแต่เดินผ่านแวบเดียวเท่านั้น ลังเกตได้เท่าที่บอกแกก็ดีแล้ว อ้อ....รถคันนี้กระจกหน้าร้าวคล้ายกับถูกก้อนอิฐขว้าง กันจำได้ แน่นอนทีเดียว"

กิมหงวนมีความปรารถนาที่จะเป็นนักสืบอย่างแรงกล้า อาเสี่ยแก้หน้าเคร่งเครียด ให้เหมือนกับนักสืบ ล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบสมุดโน้ตปกเหลืองเล่มกระดัดออกมาแล้วพูดกับ นิกร

"รถเซฟโรเลทเก็งแบบใหม่สีดำ...." พูดพลางจดลงไปสมุด

นิกรหัวเราะก๊าก

"แกจะจดเอาตะหวักตะบวยอะไรวะ"

"บ๊ะแล้วกัน เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนเอาตัวคนร้ายรายนี้นะซี"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อมยิ้ม

"ใครเขาจ้างแก"

"เปล่าครับ ผมอยากเป็นเอง ลองใช้ความสามารถดู ผมอยากเป็นนักสืบมานาน แล้ว" พูดจบก็หันมายิ้มกับนิกร "หมายเลขทะเบียน ก.ท. เท่าไคนะ"

"56789"

อาเสี่ยจดลงไปสมุด

"ก.ท. 56789 กระจกหน้ารถมีรอยร้าวเหมือนถูกก้อนอิฐขว้าง"

ดร.ดิเรกพูดชัดขึ้น

"ไม่ใช่ก้อนอิฐขว้าง แต่ถูกขว้างด้วยก้อนอิฐ"

อาเสี่ยชักฉิว

"เถอะน่า มันก็เหมือนกันนั่นแหละ กรโว้ย นอกจากนี้มีอะไรที่แกจำได้อีกไหม"

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ

"ได้ จำได้อีกอย่าง รถคันนั้นมีลูกล้อ 4 ล้อ มีพวงมาลัย มีโคมไฟหน้ารถอย่างน้อย 2 ดวง มีเบาะสำหรับนั่ง มีกันชน มีเครื่องยนต์ซ่อนอยู่ในฝาครอบตอนหน้ารถ อ้อ...มีเบรคด้วยโว้ย เบรคมือเบรคตีน"

กิมหงวนโบกมือ และกลืนน้ำลายเอือก

"พอแล้ว ไม่ต้องอธิบาย รถยนต์มันก็ต้องมีสิ่งเหล่านี้ล่ะซีโว้ย ม่ายยังงั้นมันจะเล่นไปได้อย่างไร"

"อ้าว ก็รถไฟมันมีสิ่งเหล่านี้เมื่อไรล่ะ ทำไมมันถึงเล่นไปได้"

"ปู่โธ่....." อาเสี่ยคราง "เดี๋ยวก่อนพ่อถีบตกรถเลย ขวนฆ่าเหลงจริง อ้ายนี่"

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย หันมาพูดกับกิมหงวน

"รับประกันให้ผมเล่นด้วยคนนะครับ"

อาเสี่ยขมวดคิ้วข่น

"เล่นอะไรวะ"

"รับประกันเล่นเป็นนักสืบล่ะซีครับ รับประกันอาเสี่ยเป็นเซอร์ลือคโฮมรับประกันผมเป็นคนใช้ของท่านนักสืบ"

กิมหงวนยิ้มอย่างภาคภูมิใจ พยายามคิดว่าขณะนี้เขาคือนักสืบที่มีความรู้ความสามารถในการสืบสวนคดีต่าง ๆ อย่างยอดเยี่ยม

"ได้....แต่ว่าการสืบผู้ร้ายรายนี้ เราอาจจะต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต" แล้วกิมหงวนก็ยกมือตอบว่าพล "เฮ้ - ร่วมมือกันนะพล"

อ้ายเสื่อรูปหล่ออมยิ้ม

"แกจะให้เราปล่อยให้มันบ้าหมดทุก ๆ คน"

เสี้ยวหัวเราะอย่างกรั่นเครงดังลั่นรถบูกิ่งกำลังเลี้ยวซ้ายมือมูมวัดไตรมิตรตรงมาทางหัวลำโพง ดร.ดิเรกผิวปากเพลงฝรั่งเบา ๆ ทอดสายตามองออกไปนอกกรต แล้วกล่าวถามขึ้นเปรย ๆ

"นี่เราจะไปไหนกันอีกะวะ"

นิกรว่า "กลับบ้านนอนเป็นดีที่สุด"

กิมหงวนถอนหายใจเอือกใหญ่

"นักสืบล่ะเขาไม่นอนหัวค้ำกันหรือ"

"ปู่โธ่" นิกรคราง "อ้ายหงวนนี่ไม่สบายเอามากที่เดี๋ยวก่อน เป็นมหาเศรษฐีไม่ชอบอยากเป็นนักสืบ ถ้ามจริง ๆ เถอะวะ คึงต่างว่าแกจับคนร้ายรายนี้ได้ แกะจะได้รับประโยชน์อะไรบ้างวะ"

กิมหงวนยิ้มสดชื่น

"ได้ชื่อเสียงซีไว๊ และต่อไปกันอาจจะตั้งสำนักงานสืบสวนคดีต่าง ๆ ก็ได้ กัน กำลังทำหน้าที่เป็นพลเมืองดี ช่วยเจ้าพนักงานตำรวจสืบสวนหาตัวคนร้ายที่ฆ่านายเถาอย่างออกอาจ อย่าเพิ่งกลับบ้านเลยวะ นั่งรถตากลมเล่นสักครู่หรือจะหาเบียร์ดื่มกันอีกก็เอา แวะที่ห้องไทยหรือที่ ไหนก็ได้"

บู๊คเก็งข้ามสะพานเจริญสวัสดิ์ตรงไปทางศาลาแดง 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันถึงการฆาตกรรมอย่างทงองอาจของพวกเหล่าร้าย ซึ่งเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ปรารถถึงสวัสดิภาพของประชาชนทางรัฐบาลน่าจะให้ความคุ้มครองให้ดีขึ้นอีก การจี้การล้วงกระเป๋ามีอิทธิพล การปล้นเงิบ เป็นข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ไม่เว้นวัน ตามตรอกมืด ๆ และในที่เปลี่ยวหาตำรวจทำยาก และตำรวจยังไม่มียานพาหนะเพียงพอ คนร้ายสมัยนี้มักใช้รถเก๋งเป็นพาหนะ

ขณะที่บู๊คเก็งแล่นมาถึงสี่แยกสามย่าน เก๋งดำคันหนึ่งก็แซงขึ้นหน้าบู๊คเก็งไปทางศาลาแดงในอัตราความเร็วประมาณ 50 กิโลเมตร

นิกรลืมตาโพลง

"เฮ้ย...รถผู้ร้ายไปโน่น"

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างมองตามเก๋งดำคันนั้น ไฟหน้ารถบู๊คสว่างจ้าส่องท้ายรถเซฟโรเล็ทแลเห็นหมายเลขทะเบียนประจำรถอย่างถนัด

"ก.ท. 56789" พลอุทานขึ้นดัง ๆ

กิมหงวนออกคำสั่งกับเจ้าแห้วทันที

"ตามไว๊ อ้ายแห้ว เหยียบเลย เราต้องการรู้ตำแหน่งของผู้ร้ายขณะนี้เร็ว....ตามไปอย่าให้พ้นสายตาเราไปได้"

เจ้าแห้วชอบขับรถเร็วอยู่แล้ว เมื่อได้รับคำสั่งจากเสียงหงวน เจ้าแห้วก็เหยียบคันน้ำมันลงไป เซฟโรเล็ทเก๋งอยู่ห่างจากบู๊คในราว 100 เมตร และทวีความเร็วขึ้นตามลำดับ

คราวนี้ 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็รู้สึกสนุกสนาน และเพียงครู่เดียวก็มาถึงสี่แยกศาลาแดง เก๋งดำเลี้ยวขวามือข้ามสะพานเข้าถนนสีลม บู๊คเก็งตามติดในระยะกระชั้นชิด แต่แล้วเจ้าแห้วก็ห้ามล้อพรีดเมื่อแยกแยะคนหนึ่งซึ่งกำลังจะไปคูยี่เก็งมือหลานชายของแก่วิ่งตัดหน้ารถในระยะกระชั้นชิด

เสียงยางครูดกับถนนดังลั่น ประชาชนคนเดินถนนเหลียวมองเป็นตาเดียวกัน เจ้าแห้วชักโมโหที่คุณยายจะทำให้เขาย้ายบ้านจากนอกคุกเข้าไปอยู่ในคุกที่ชะโงกหน้าออกมาร้องตะโกนลั่น

"ข้ามถนนครูดหน่อยซิคุณยาย เดี่ยวตายห่าห rokok"

คุณยายยกมือเท้าสะเอวตะโกนตอบเจ้าแห้วด้วยเสียงลั่น

"อ้ายฉิบหายบรรลัษจักร ถือว่ามีรถยนต์ นึกถึงชีวิตคนเดินถนนบ้างซี หนอยยังจะมาว่าอีก จะรีบร้อนไปไหนกันวะ แม่มีงเจ็บหนักเระะ"

เจ้าแห้วทำคอข่น เจ้าเกียร์นำบูอิกแก่งแล่นต่อไป แต่เพราะรถต้องเสียเวลาหยุดราว 10 วินาที เซฟโรเล็ทแก่งก็ทิ้งระยะห่างออกไปอีกมาก เจ้าแห้วต้องทำความเร็วขึ้นอีก เข็มวัดระยะกระดิกสูงขึ้นตามลำดับ

ทันใดนั้นเอง จี๊ปแดงของตำรวจหน่วยวิทยุคันหนึ่งได้แล่นออกมาจากตรอกเล็ก ๆ แห่งหนึ่งเลียวซ้ายมือมาทางเดียวกับบูอิกแก่ง เจ้าพนักงานกองตำรวจประจำรถคันนี้ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาชั้นผู้ใหญ่ให้จับรถยนต์ทุกคันที่แล่นเร็วเกินกว่าอัตราที่ทางการตำรวจจราจรกำหนดให้

เมื่อนายตำรวจเห็นบูอิกแก่งเร็วไม่ต่ำกว่า 60 ก.ม. ต่อชั่วโมงเขาก็สั่งอัศพลสซึ่งเป็นคนขับรถของเขา

"เฮ้ย....กวดรถแก่งคันนั้น มันขับยังกะท่านพระเชิวโวย ผู้บัญชาการสั่งให้จับโดยไม่ไว้หน้า เร็ว....กวดเข้าไป"

จี๊ปแดงวิ่งปราดราวกับลูกธนู มีหน้าซำเปิดหออเสียด้วย เจ้าแห้วได้ยินเสียงไซเรนที่ก้อมองดูที่กระจกมองหลัง ไฟจ้าหน้ารถจี๊ปตำรวจบอกให้เจ้าแห้วรู้ว่าเขาถูกจับแน่

"รับประทานคราวจับประทานครวมแล้ว" เจ้าแห้วพูดระล่ำระลัก "เขากำลังปราบนักขับจี๊รเร็วครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดขึ้นทันที

"หยุด...อ้ายแห้วหยุด"

ตามกฏจราจร รถทุกคันทุกชนิดจะต้องหยุดแอบเข้าชิดขอบถนนเมื่อได้ยินเสียงแตรไซเรนที่ของรถพยาบาล รถดับเพลิง หรือรถเจ้าพนักงานตำรวจ บูอิกแก่งเฉเข้าริมถนน และถูกห้ามล้อหยุดนิ่ง

"รับประทานคราวจับเขาก็แล้วกันนะครับ ว่าเราไล่กวดรถคนร้าย"

อาลี๋ลิมตาโพลง

"อย่าบอกอย่าพูดเรื่องนี้กับโปลิศเป็นอันขาด ซ้ำกับเพื่อน ๆ จะร่วมมือกันสืบจับคนร้ายคณะนี้เอง"

"ยังงั้นรับประทานครวมก็โดนเลียะไปโรงพักนะซีครับ"

อาลี๋ลิมมองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทันที

"ช่วยหนอยครับ คุณอาลงนอนทำเป็นคนไข้กำลังเจ็บหนัก เอมืออียี่ผมให้มันยุ่ง ๆ หนอยซีครับ"

เจ้าคุณอ้าปากหาว

"ผมขำมีเมื่อไหร่เล่า"

"ถ้ายังงั้นก็เอนตัวพิงอ้ายเห้วเถอะครับ ตำรวจมาแล้วช่วยอ้ายเห้วหน่อย"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ เริ่มแสดงบทบาทเป็นคนเจ็บหนักทันที เอนตัวลงพิงเจ้าเห้ว ร้องเบาๆ จี๋ปีลีแดงของตำรวจแล่นมาหยุดข้างหน้าบูติกเก็ง ร.ต.ท.ร่างเล็กแต่פקกระบอกปืนเริ่มก้าวลงมาจากรถ เดินเข้ามาที่บูติกเก็ง และสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นรถบูติก เข้าใจผิดคิดว่าเป็นเจ้าใหญ่ นายโตขนาด๑พัน๑ท่าน แต่เพื่อรักษาเหลี่ยม โปลิศชั้นอัศวิน เขาก็เข้ามายืนข้าง ๑ รถ แล้วกล่าวถามเจ้าเห้ว

"ทำไมคุณขับรถเร็วเกินควร"

เจ้าเห้วหายใจไม่ทั่วท้องเลย

"รับประทานเหยียบคันน้ำมันลงไปมาก ๑ รับประทานมันก็เล่นเร็ววะซีครับ
ผู้หมวด"

อาเสี่ยชะโงกหน้าเจรจากับนายตำรวจหนุ่ม

"น้องชาย เรามีความจำเป็นต้องนำเจ้าคุณไปส่งโรงพยาบาลผลิตสินคุณไม่รู้จัก
ผมหรือ"

นายตำรวจยิ้มแห้ง ๑

"ง่า.....ไม่รู้จักขอรับ"

"นั่นนะซี ผมก็ไม่รู้จักคุณเหมือนกัน ง่า...เจ้าคุณท่านกำลังเจ็บหนัก เรานำท่านมาส่งจุฬา.....แต่ที่จุฬาไม่มีเตียงว่างนี่กำลังจะไปโรงพยาบาลผลิตสิน" อาเสี่ยโกหกอย่างคล่องแคล่ว
"จำเป็นเหลือเกินคุณ ที่ต้องขับเร็ว เพราะเกี่ยวกับความปลอดภัยของคนไข้"

"อ้อ" นายตำรวจหนุ่มอุทาน "ท่านป่วยเป็นอะไรไปครับ"

นิกรพูดแทนเสี่ยหงวน

"ใส่ดั่งอ๊กเสบครับ ปวดท้องจนแทบจะขาดใจตายอยู่แล้ว"

นายตำรวจเห็นใจในความจำเป็น

"ถ้ายังงั้นก็เชิญเถอะครับ ผมขอโทษที่ทำให้เสียเสียเวลา ผู้บัญชาการท่านสั่งให้
จับรถยนต์ทุกคันที่เล่นเร็วเกินกว่ากำหนดที่จราจรกะให้"

เจ้าเห้วสตาร์ทเครื่อง นำบูติกเก็งออกแล่นต่อไป 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑
หัวเราะลั่นคันรถ ดร.ดิเรกมองคูหน้ากิมหงวนอย่างขบขัน

"แก่นี่ปฏิภาณดีมาก โทกเป็นไฟแล่นเลย เรื่องไม่มีมูลความจริงสักนิด แกพูด
เป็นตุเป็นตะ"

กิมหงวนยักคิ้ว

"เพราะกันเคยโกหกเมียบ่อย ๑ เลยเกิดความชำนาญในทางโกหก ว้า....อ้ายรดคัน
นั้นไปทางไหนแล้วก็ไม่รู้ น่าเสียดายเหลือเกิน ตามไปเรื่อย ๑ วั้ยเห้วมันคงจะเลี้ยวเข้าถนนเดโช
ก็ได้"

บุคลิกเก่งกล้าไปตามถนนสี่ลมในความเร็วประมาณ 40 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และ
เลียวขาวข้ามสะพานเข้าถนนเคโซตามคำสั่งของกิมหงวน ออกถนนสุริวงค์เลียวขาวมาทาง
บริษัทบัตเลอร์

แต่ไม่มีหวังที่จะได้พบเก่งคำคนนั้นเลย ในที่สุดคณะพรรค 4 สหายก็พากัน
กลับบ้าน

อาเลี่ยกิมหงวนนอนไม่หลับตลอดคืน ผลุดลุกผลุดนั่งเพราะอยากเป็นนักสืบสวน
เอาตัวคนร้ายที่ฆ่าเสี่ยเถาให้จงได้

กิมหงวนตื่นนอนแต่เช้าออกไปจากบ้าน "พัชรภรณ์" ทางประตูข้าง เขาไปพบ
กับนายสิบตำรวจตรีคนหนึ่งซึ่งเป็นตำรวจเก่า ๆ ทำงานอยู่กองทะเบียนยานพาหนะแห่งสันติบาล
ส.ต.ต. เปล่งเช่าห้องแถวของคุณหญิงประสิทธิ์ ฯ อยู่จิ้งจุนเคยกับคณะพรรค 4 สหายเป็นอย่างดี
โดยเฉพาะกิมหงวนเคยให้เงินตาเปล่งซื้อเหล้ากินบ่อย ๆ

กิมหงวนบอกเปล่งว่า เขาพบผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งอยู่ในรถเซฟโรเล็ตท์เก่ง
หมายเลขทะเบียน ก.ท. 56789 เขาพอใจผู้หญิงคนนั้นมาก จึงอยากจะรู้ว่ารถเก่งคันนั้นเป็นของใคร
อยู่ที่ไหนขอให้ตาเปล่งช่วยดูจากสมุดทะเบียนรถยนต์ที่กองทะเบียน และต้องการทราบโดยเร็ว ซึ่ง
อาเลี่ยสัญญาว่าจะให้รางวัลส.ต.ต.เปล่ง 100 บาท

ตอนสายวันนั้น ส.ต.ต.เปล่งก็โคดจากกองทะเบียนยานพาหนะ ขึ้นรถประจำทาง
รีบตรงมาพบกับอาเลี่ยกิมหงวนที่บ้าน "พัชรภรณ์"

"ได้เรื่องแล้วครับ อาเลี่ย นี่ครับ ผมจดมาให้อาเลี่ยเรียบร้อย"

กิมหงวนยินดีเหลือที่จะกล่าว คลีกระดากขึ้นเล็ก ๆ อ่านดูลายมือตัวขนาดหม้อ
แกง แล้วเขาก็ทราบว่ารถยนต์เซฟโรเล็ตท์เก่งสีดำหมายเลขทะเบียน ก.ท. 56789 เป็นของนายสภหยู
แซมม่า อายุ 41 ปี อยู่บ้านเลขที่ 8895 ถนนราชวิถี ตำบลมักกะสัน

อาเลี่ยควักกระเป๋าเงินส่งให้ ส.ต.ต.เปล่ง 100 บาทเป็นธนบัตรใบละร้อยบาท
ใหม่เอี่ยม

"เอ้า ฉันให้น้ำเปล่งเป็นรางวัล"

ส.ต.ต.เปล่งตัวสั่นงันงก ยกมือไหว้กิมหงวนแล้วรับธนบัตรมาถือไว้

"ขอบคุณมากครับ เจ้านายใจดียังไงผมก็ค้อยยังชั่วหน่อย แต่เสี่ยอย่าบอกให้แม่น
มันรู้แน่ครับว่าเสี่ยให้เงินผม มันรู้มันต้องเอา 2 หารเสมอ ไม่ว่าจะได้เงินมาจากไหน ส่วน
เงินเดือนมันเอา 20 หารได้เท่าไรลบออกอีก 20 แล้วผลลัพธ์เป็นของผม"

ในตอน 11.00 น. วันนั้นเอง 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ฯ และเจ้าแห้วก็นั่ง
รถบุคลิกเก่งมาสืบหาบ้านเลขที่ 8895 ทางถนนราชวิถีตอนมักกะสัน

ในที่สุด ทุกคนก็แลเห็นหมายเลขบ้านที่กล่าวนี้ปรากฏอยู่เหนือบานประตูบ้าน
ใหญ่หลังหนึ่ง

"นั่น" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทาน "อยู่เื่องโวย"

ทุกคนมองดูตามสายตาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเมื่อรถแล่นผ่านประตูบ้านต่างก็มองเข้าไปในบ้าน 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วใจเดินระทึกไปตามกัน ต่างแลเห็นเซฟโรเล็ตแก๊งสี่คำจอดอยู่หน้าตึกใหญ่ แน่นอนละ มันจะเป็นรถคันอื่นไปไม่ได้ นอกจากรถ ก.ท. 56789 และบ้านนี้จะต้องเป็นของนายฮกหยู แซ่ม้านั่นเอง

บุคลิกแก่งแล่นผ่านบ้านนี้ไปทางอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ พลเยี่ยมมือตบ่าเจ้าแห้ว "หยุดโวยแห้ว หยุดตรงนี้"

รถแก๊งคังงานหยุดนิ่งชิดขอบถนนทางซ้ายมือ ทุกคนมองไปที่บ้านหลังใหญ่
หลังนั้น

"กันเชื่อว่าที่นี้คงเป็นช่องสมาคมลับแห่งหนึ่ง" เลี่ยหงวนพูดอย่างเป็นทางการ นายพัชราภรณ์เห็นด้วย

"แน่อน ทีแรกกันเข้าใจว่าเป็นรถปลอมไม่สู้จะสนใจเรื่องนี้เท่าใดนัก แต่บัดนี้กันเริ่มสนใจแล้ว เรามาร่วมมือกันทลายช่องทุจริตแห่งนี้เถอะ มันจะต้องมีอิทธิพลมากมาย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวขึ้นบ้าง

"บ้านนี้ใหญ่โตไม่ใช่เล่น เนื้อที่คงไม่ต่ำกว่า 4 ไร่มีรั้วสังกะสีกั้นรอบ ๆ บริเวณด้านหลังบ้านติดกับสวนฝรั่ง เราจะเอาอย่างไรกันต่อไปดี อ้ายพวกนี้คงเป็นพวกลัทธินั้นก็ได้ ถ้าขึ้นปล่อยไว้มันก็จะกำเริบเสิบสานขึ้นทุกวัน"

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นอย่างผู้มีปัญญา

"ผมคิดว่าเราสำรวจบริเวณรอบนอกของบ้านหลังนี้ก่อน ทำเป็นว่าเรามาซื้อที่ดินแล้วคืนนี้เรา 5 คนเล็ดลอดเข้ามาในบ้านมัน เพื่อสังเกตการณ์เคลื่อนไหวของคนในบ้าน"

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

"ดีทีเดียวหมอ อ้ายแห้วเฝ้ารถนะ ไปโวยพวกเรา บุกลงทางสวนฝรั่งนี้แหละ"

ครั้นแล้ว 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พากันเดินเข้าไปในสวนฝรั่งของชาวจีนที่คินตอนสวนฝรั่งนี้เป็นของเจ้านายฝ่ายในพระองค์หนึ่ง ให้แจ็กเซาทำสวนฝรั่ง และทำโต๊ะเก้าอี้ไม้ไผ่

เมื่อบุกลงเข้ามาในสวน 4 สหายก็เดินเลียคริมรั้วบ้านใหญ่หลังนั้น สังกะสีรั้วเก่าผุพังหลายแห่งเฉพาะด้านหลังนี้ และสังกะสีแผ่นหนึ่งถูกสนิมกินกร่อนผุเป็นช่องว่างสูงจากพื้นดินหนึ่งศอก

พลกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาเบา ๆ

"นั่น ช่องนั่นแหละที่เราจะมุดเข้าไปในบ้านหลังนี้"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าชอบกล

"นั่นมันช่องหมาลอดนี่หว่า"

พลหัวเราะ

"ก็ช่างมันปะไรครับ มีทางเดียวเท่านั้นที่เราเข้าไปในบ้านนี้ได้"

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไป เสียงสุนัขตัวหนึ่งก็เห่ากรรโชกขึ้น สุนัขของเจ๊กสวนฝรั่งรูปร่างอ้วนเตี้ยขนเกรียนวิ่งปราดเข้ามาหา 4 สหายทันที ต่างคนต่างกระโจนข้ามท้องร่องวังหนีเอาตัวรอด อ้ายแดงกระโดดข้ามท้องร่องไล่กวาดเจ้าแห้วด้วยความครุ่ยของมัน เจ้าแห้วไม่โง่พอที่จะยอมให้หมากัด เขาปีนขึ้นไปบนต้นฝรั่งต้นหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว ปลิดฝรั่งผลหนึ่งขว้างกระบานอ้ายแดงร้องเป็ง อ้ายแดงก็วิ่งปราดเข้าไปหานิกร

นายจอมทะเล้นยืนเฉย พอหมาเข้ามาใกล้เขาก็ทรุดตัวลงนั่งตั้งท่าเตรียมพร้อมพยักหน้ากับอ้ายแดง

"มา...เข้ามา อ้ายห้า คุณะจริงเชียว เข้ามาซิ พอกัดตายห้าเลย" แล้วนิกรก็เห่าลั่น "ฮัง ๆ ฮัง ๆ"

อ้ายแดงถอยหลังกรูด นึกสงสัยเต็มทน แล้วยืนหันรีหันขวาง วังที่เข้าไปหาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ท่านเจ้าคุณคว้าไม้ค้อนหนึ่งหลังตากวัดแกว่งไปมา ในเวลาเดียวกันนั่นเอง พลก็ขว้างกระบานอ้ายแดงด้วยก้อนดินก้อนเบือเริ่ม ถูกหัวอ้ายแดงอย่างถนัดใจ เจ้าแดงร้องลั่น ถ่าถอยไปทางกระท่อมเจ๊ก

ยามซึ่มคนหนึ่งเดินออกมามองดู 4 สหายและท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างตื่น ๆ แต่พอเห็นเจ้าแห้วอยู่บนต้นฝรั่ง แก่ก็ร้องขึ้นดัง ๆ

"เฮ้...คือขโมยฝรั่งอะ"

เจ้าแห้วกระโจนลงมาจากต้นฝรั่งทันที

"ไม่ได้ขโมยโว้ย หมาลือมันไล่กัดอ้วนี่หว่า"

ยายซึ่มทำตาเขียว

"เลี้ยวคือเคียวอาไล ฉิกหายนี้ หน้าตาดี ๆ ขโมยฝารั้ง เก้าเจ็ง"

เจ้าแห้วรีบโยนฝรั่งทิ้ง

"แหม...อีเล้ามันนี่ ชัดเข้าไปปลุกเดียวเท่านั้น ต้องค่าด้วย"

"หล่าซี ทั้งไลไม่หล่า ของเขาขายคือมันขโมยปลูเหลียวบอกหมาตำเลียะคือเลย ลืออวกลีเข้ามาในสวนอ้วนทั้งไล"

เจ้าแห้วชักฉิว

"สวนของลืออะ ซึ่ม"

"สวนอ้วนซี หน้าซ่งตึง อ้วนเช่าจากทางหญิงลือรู้ใหม่ เก้าเจ็งโคกฝารั้งอ้วนให้มังคอกออยพอก เป็นเม็กเป็งผื่นขึ้นรอบคอเลย"

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก รีบล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบฝรั่ง 3 ผลออกมาโยนลงไปในท้องร่องแล้วค้อนยายซึ่ม

"งกซิบหายเลย"

กิมหงวนหรือตากับเพื่อน ๆ แล้วเดินเข้ามาหายายซิม

"อาซิม ลืออย่าอะอะไปเลยน่า" กิมหงวนพูดภาษาแต้จิ๋วอย่างคล่องแคล่ว "อ้าวจะซื้อที่ดินที่นี่ ท่านหญิงตกลงจะขายให้อ้าวแล้ว อ้าวจะมาปลูกบ้านอยู่ที่นี่"

ยายซิมหน้าจ้อย

"เสี่ยจะซื้อ"

"ท่านหญิงเรียกราคา 2 แสน ถ้าอ้าวซื้อลือก็อยู่ไม่ได้"

ยายซิมทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"เค้าเป่ อาเสี่ย ลือซื้อไว้อ้าวกับลูกชายลูกสะใภ้อ้าวก็ต้องไปอยู่ที่อื่น แล้วจะไปทำอะไรกิน อย่าซื้อเลยเสี่ย สงสารพวกอ้าวเถอะ ท่านหญิงเคยบอกอ้าวว่า ท่านจะไม่ขาย"

อาเสี่ยหัวเราะ

"แต่อ้าวเป็นคนเก่าแก่ของท่าน อ้าวเพิ่งมาจากบ้านนอก ไม่มีบ้านอยู่" แล้วกิมหงวนก็เดินกลับมาหาคณะพรรคพวกของเขา เค้าให้ฟังเท่าที่เขาไปเจรจากับยายซิมเป็นภาษาจีน

ดร.ดิเรกหัวเราะชอบใจ กล่าวชมกิมหงวนอีก

"ปฏิภาณแกดีมาก เดินเรื่อย ๆ ไปเถอะพวกเรา เข้าใจว่าคงอ้อมไปออกถนนใหญ่ ทางหน้าบ้านนายฮกหยูได้"

4 สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำเป็นเดินดูที่ ยายซิมเรียกอ้ายแดงเข้ามาหาแก ทुरुตัวนั่งจับปลอกคอเจ้าแดงไว้ มองดู 4 สหายด้วยใบหน้าที่ซัดเผือด เข้าใจว่าคงจะมาซื้อที่ดินจริง ๆ

"คีนี่ 5 ทุ่มตรง" กิมหงวนพูดกับคณะพรรคของเขา "เราต้องมุดเข้าไปทางช่องสังกะสีแผ่นนั้น และต้องเตรียมอาวุธติดตัวมาด้วย ถ้ายังไงจะได้ปะทะกับอ้ายพวกนี้"

พลมองดูอ้ายแดง สุนัขของยายซิมอย่างชิงชัง

"แต่ว่าถ้าบุกเข้ามาคีนี่ หมายตัวนั้นมันคงเล่นงานเราแน่"

ดร.ดิเรกสั่งศิระ

"ไม่ต้องกลัว กันจะเอายาคิลเลอร์เดอะค็อกของกันมาด้วย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าตื่น

"ยาอะไรของแกวะ"

"ยาฉีดที่ใส่กระบอกฉีดอย่างดีดีที. ครับ ผมคิดผสมขึ้นเอง สัตว์ 4 เท้าทุกชนิดถ้าได้กลิ่นยาฉีดของผมเข้าจะต้องตายทันที เช่นเดียวกับดีดีที. เขาใช้ฉีดฆ่ามดปลวกแหละครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มออกมาได้

"อ้อ....แกนี่เก่งมาก แล้วก็ยาของแกทำอันตรายคนหรือเปล่า"

"โน ไม่ทำอันตรายแก่เราเลยครับ จะทำลายชีวิตแต่เฉพาะสัตว์ 4 เท่านั้น
เซลล์ของคน และของสัตว์ไม่เหมือนกัน ผมจะต้องเอาเนื้อมาสังหารหมาตัวนี้เสีย แล้วก็หมาใน
บ้านนายสกุด้วย เข้าใจว่าเขาคงเลี้ยงหมา เพราะบ้านใหญ่ทุกบ้านมักจะมีหมาดูไว้เฝ้าขโมย"

คณะพรรค 4 สหายเดินเรื่อยเปื่อยมาตามสวนเลี้ยวซ้ายมือออกตรอกเล็กข้างบ้าน
นายสกุ มันเป็นดินขรุขระเป็นทางเข้าออกของครอบครัวแจ็กสวนฝรั่ง ตรอกนี้เป็นตรอกตัน คือ
สิ้นสุดแต่สวนฝรั่งนี้ รั้วบ้านนายสกุเป็นรั้วสังกะสีทั้ง 4 ด้าน มองแลเห็นหลังคาเรือนไม้ชั้นเดียว
อยู่ข้างรั้ว คล้ายกับเป็นเรือนพักของพวกคนใช้

คืนวันนั้นเอง

ก่อนเวลา 23.00 น.เล็กน้อย บุกก็แก๊งก็เล่นมาหยุดข้างหน้าบ้านนายสกุภายใน
ได้ร่มเงาของต้นจามจุรี 4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแก้วต่างก้าวลงจากรถ เจ้าแก้วหมุน
กระจกขึ้นใส่กุญแจเรียบร้อย ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็พากันเดินเข้าไปในตรอกแคบ ๆ ซึ่ง
ตรงไปยังสวนฝรั่ง และทางขวามือเป็นบ้านของนายสกุ

ราตรีเงียบสงัด ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆฝน เสียงกบเขียดแมลงเล็ก ๆ ร้องแข่งแข่ง
พล นิกร ดร.ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม ๑ สวมกางเกงขาวสีดำ และเสื้อเชิ้ตสีดำ ส่วนกิมหงวนแต่ง
กายโซโรจอมผู้ร้ายในภาพยนตร์ กางเกงดำ เชิ้ตแขนยาวสีดำ สวมท่อน้ำที่สั้นเหมือนท่อน้ำ
ตำรวจ คาดเข็มขัดกระสุนปืนพก มีเสื้อดำอันหนึ่งเหน็บอยู่กับเข็มขัดปืน มีหน้ากากกำมะหยี่ปิด
หน้า สวมหมวกสักหลาดสีดำปีกหลุบ และสวมถุงมือสีดำ ทำทางของอาชญากรเหมือนกับพระเอก
หนังบู๊

พอเข้าเขตสวนฝรั่ง อ้ายแดงก็เห่าต้อนรับทันที

"ฮึ๋ง ๆ ๆ ๆ แฮ่.....ฮือ"

เจ้าแดงวิ่งฝ่าความมืดตรงเข้ามา ดร.ดิเรกล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบวัตถุก้อนกลม ๆ
อันหนึ่งออกมา โยนไปที่อ้ายแดงเสียงดังโพละ ทันใดนั้นก็มิกลื่นเหมือนกับน้ำหอมชนิดหนึ่ง
กระจายไปทั่ว คิลเลอร์เดอะด็อกของนายแพทย์หนุ่มทำให้อ้ายแดงสุนัขที่ดุร้ายของแจ็กสวนฝรั่งยืน
เซ่อ และเมื่อมันสูดกลิ่นเข้าไปอีกเล็กน้อย อ้ายแดงก็ล้มลงซัดดินซังกอน้ำลายฟูมปาก

ดร.ดิเรกเปิดไปเดินทางดวงเล็กฉายไปที่ร่างของเจ้าแดง

"เห็นไหม หจิกแตกไปแล้ว" ดิเรกพูดยิ้ม ๆ "อีกหน่อยกันจะทำคิลเลอร์เดอะด็อก
ขายพวกงัดแะตักช่องย่องเบา"

"แกเอามาที่ลูก" เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กระซิบถาม

"2 ลูกครับ"

"เออดี เผื่อไปเจอหมาในบ้านนี้จะได้สังหารมัน บ้านใหญ่ๆ มักจะเลี้ยงหมาฝรั่ง
แล้วก็หมาฝรั่งเวลากัดคนชอบกัดคอหอย ตรงที่อื่นไม่กัด ระวังตัวหน่อยพวกเรา ดับไฟฟ้าเสีย

ดิเรก"

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ แจ็กสวนฝรั่งกับครอบครัวของเขานอนหลับเป็นตายตามธรรมชาติของผู้ที่ทำงานหนัก ทั้ง 6 คนเดินเลาะรั้วบ้านของนายสภหุตรงมายังช่องโหว่ที่สังเกตเห็นไว้เมื่อตอนกลางวัน

พลมองดูเพื่อนเกลอของเขา

"กันจะเข้าไปก่อน เตรียมพร้อมไว้พวกเรา ถ้ายังงัยกับมันเลย ดิเรกกระบิดน้ำตาลอยู่ไหน ส่งมาให้กันลูกซิ"

นายแพทย์หนุ่มล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงหยิบวัตถุก้อนกลม ๆ ขนาดย่อมกว่าลูกกระบิดมือเล็กน้อยส่งให้นายพัชราภรณ์ ต่อจากนั้นพลก็มุดเข้าไปในเขตบ้านของนายสภหุเป็นคนแรก

เจ้าคุณป๋องนี่ ๑ ตามเข้ามาเป็นคนที 2 เพราะท่านอ้วนเกินไปหลังของท่านจึงครูดกับสังกะสีจนเสื่อขาด เจ้าแห้ว เลี้ยหงวน ดร.ดิเรกคลานตามกันเข้ามา นิกรมุดเข้ามาเป็นคนสุดท้าย

ทั้ง 6 คนยืนอยู่ในบริเวณดงหญ้าคาซึ่งมีต้นกล้วยปกคลุมอยู่หลายต้นต่างมองลงไปตึกใหญ่ ซึ่งชั้นบนของตึกเปิดไฟฟ้าสว่างจ้าราวกับกลางวัน ได้ยินเสียงวิทยุจากสถานีต่างประเทศกำลังบรรเลงเพลงลีลาสวยงามไพเราะ

กิมหงวนทำปากเปื้อนยิ้มตาขวาง ดึงเสื้อออกมาคลี่ออก แล้วยกนิ้วหัวแม่มือขวาขึ้นพร้อมกับพยักหน้า

ดิเรกกลั่นยิ้ม ถามเสียงยานคาง

"อะไร อะไรวะ อ้ายหงวน"

อานเสี้ยมึม ๆ

"โซโรบุค บุคจึ้นไปบนตึกเลย"

พลหัวเราะหึ ๆ

"บุคจึ้นไปซิจะได้ตายท่า แต่เราอย่ายืนอยู่ตรงนี้เลยไว้ กล้วยมันรกเหลือเกิน ไปยืนต้นไม้ใหญ่บนตึกว่า"

ทั้ง 6 คนเดินออกมาจากดงกล้วย และดงหญ้าคา แต่แล้วทุกคนก็หยุดชะงัก เมื่อแลเห็นถังไม้จำนวนมากใหญ่ประมาณ 20 ถัง วางอยู่ในดงหญ้านี้

"เฮ้" นิกรอุทาน "เจอคอมมิวนิสต์ดำเข้าให้แล้วไว้ บ้านนี้ถ้าจะเป็นรังฝิ่นเถื่อนใหญ่ที่สุดในกรุงเทพ ๆ หมดนี่เห็นจะไม่ต่ำกว่า 4 ตัน" แล้วนิกรก็หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม "ไหน.....ส่งไฟฉายมาซิหมอ"

"โน" ดิเรกร้องลั่น "แสงไฟฟ้าเดินทางอาจจะทำให้คนในบ้านนี้แลเห็นเรา และเราอาจจะถูกยิงทันที คู่มือ ๆ อย่างนี้ก็พอรู้"

นิกรว่า "ถ้าหากว่าเป็นผีเน่เถื่อน เราขโมยมันไปให้หมด เอาไปขายเลย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะเบา ๆ

"ช่างเถอะพ้อมหาจำเริญ มันจี้เกียจติดตะราง ไม่ใช่เราขายจนสิ้นไร้ไม้ดอก
ถึงกับต้องขายผีเน่เถื่อน"

ทั้ง 6 คนต่างเข้ามาทรุดตัวนั่งของ ๆ ห้อมล้อมล้งไม้ฉำฉาเหล่านี้แต่มันตอกตะปูปิด
ฝาไว้แน่น นิกรต้องใช้ไขควงที่ติดอยู่กับมิดพกของเขาออกมายัดตะปูด้วยความยากลำบาก

อีกสักครู่หนึ่ง ไม้ฝาหีบแผ่นหนึ่งก็เปิดออก ขนาดของล้งไม้ฉำฉานี้โตกว่าล้งใส่
นมราว 4 เท่า พลสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อแลเห็นสิ่งของในหีบนี้

"ปิ่น.....ปิ่นไวย" แล้วเขาก็หยิบปิ่นกลมมือกระบอหนึ่งออกมาพิจารณาดู มันเป็น
ปิ่นกลมมือที่ใหม่เอี่ยมแบบเมตเสน ซึ่งมีอำนาจในการยิงดีกว่าปิ่นกลมมือชนิดอื่น

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รับปิ่นกลมมือมาจากพล แล้วท่านก็มองขึ้นไปบนตึก

"แย่ละ ไวย ล้งเหล่านี้คงจะบรรจุอาวุธทั้งนั้น ที่นี่ต้องเป็นสมาคมลับแน่ ๆ อาวุธ
เหล่านี้ที่มันนำมาซ่อนไว้ในสวนก็เพื่อจะเตรียมก่อการจลาจลในกรุงเทพฯ ๆ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย
เสียแล้ว"

คณะพรรค 4 สหายต่างปรึกษาหารือกัน

"เราจะเอาอย่างไรดีละครับ" พลพูดอย่างเป็นการเป็นงาน

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือเกาศีรษะอันล้านเกลี้ยงของท่าน

"เอาอย่างีเถอะ ดิเรกไวย แก่กับอ้ายแห้วมุดริ้วออกไป เอรถบั้งไปสถานีตำรวจ
พญาไทเดี๋ยวนี๊ แจ้งให้นายร้อยเวรทราบ และให้เขายกกำลังตำรวจมาล้อมบ้านนี้โดยเร็ว เหตุผล
อื่น ๆ ไม่ต้องพูดถึง บอกเขาแต่เพียงว่านายสภหุญเจ้าของบ้านนี้เป็นคนยิงเสียเถาตาย และสะสม
อาวุธยุทธภัณฑ์ที่ทันสมัยไว้ในบ้านมากมายอาวุธทั้งหมดนี้เท่ากับอาวุธของทหาร 2 กองพันทีเดียว
เร็วรีบพาเจ้าแห้วไปโรงพักเดี๋ยวนี๊"

ดร. ดิเรกทำตาปริบ ๆ

"โรงพักพญาไทมันอยู่ตรงไหนครับ เลยบางชื่อไปหน่อยใช้ไหมครับ"

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

"โธ่.....อ้ายเวร โรงพักพญาไททำไมถึงดันไปอยู่บางชื่อละ" แล้วท่านก็หันมา
กระซิบถามพลเบา ๆ "อยู่ตรงไหนวะ"

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นทันที

"รับประทานผมรู้จักครับ เมื่อเดือนก่อนรับประทานผมเคยไปนอนเล่นมา 1 คืน
แล้ว ฐานเมาสุราทำเสาไฟฟ้าชกที่สี่แยกราชเทวี รับประทานสารวัตรที่เป็นนักประพันธ์รูปหล่อ ๆ
หน่อยเห็นเข้า รับประทานเลยตะครุบตัวผมเอาไปเลย รุ่งเช้าปล่อยกลับบ้าน แฮะ แฮะ"

ดร.ดิเรกกล่าวกับพ่อตาของเขา

"เอาละครับ ผมกับเจ้าแห้วจะรีบไปโรงพักพญาไทเดี๋ยวนี้ ไปไว้แห้วมูคร้ว ออกไปตามทางเก่า วันนี้ถือว่าเราเป็นหมากันสักวันเถอะวะ มูคร้วชะเรื้อย"

เจ้าแห้วยัดหน้าอกขึ้นพูดเสียงหนัก ๆ

"เพื่อความปลอดภัยของประเทศชาติ เราต้องยอม เอาเลือดละเลงแผ่นดิน"

ดร.ดิเรกยกฝ่ามือผลักหน้าเจ้าแห้วทันที

"พอ อย่าแอ๊กเลยเดี๋ยวโดนตี"

ครั้นแล้ว ดร.ดิเรกกับเจ้าแห้วก็พากันเดินฝ่าความมืดมูคร้วสังกะสีออกไป 3 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ช่วยกันเปิดถังไม้จำลองอีกหลังหนึ่ง คราวนี้ได้พบเครื่องฟืนไฟอัน ทันสมัย พร้อมด้วยสมุดแนะนำวิธีใช้

พลยกมือตบปากกิมหงวน

"แกดีมาก หงวน ถ้าแกไม่เอาใจใส่ในเรื่องคนร้ายฆ่าเสียอย่างออกอาจเราก็คง ไม่รู้ว่าที่นี่เป็นสมาคมลับสำคัญที่กำลังคิดร้ายต่อประเทศไทย และรัฐบาลไทย"

ไซโรมยืม ยกเส้าขึ้นตระหวัดควับ ปลายเส้าถูกศირษะเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พอดี

"โอ๊ย" ท่านเจ้าคุณอุทานก่อนข้างดัง ยกกำปั้นทุบหลังอาเสียดังบึก "นี่เนอะ อ้าย ห่า อูย...ไม่รู้ว่ามันจะแอ๊กไปถึงไหน"

กิมหงวนหัวเราะ

"ซ้อมมือไว้ก่อนครับ ประเดี๋ยวขึ้นไปบนตึกผมจะเอาเส้าฟาดอ้ายพวกนี้ให้อยู่หมัด ที่เดียว"

นิกรพูดโพล่งขึ้น

"จะเอาอย่างไรกันต่อไปก็จัดการเข้าเถอะไว้ย ่วงนอนจะตายโหงอยู่แล้ว"

กิมหงวนยืมให้นิกร

"อดทนหน่อยซิวะ อ้ายหนู เรากำลังทำงานสำคัญเพื่อความปลอดภัยของ ประเทศชาติ บัดนี้เราได้พบคลังแสงเถื่อนนี้แล้ว เราต้องร่วมมือร่วมใจกันทำลายล้างสมาคมลับ แห่งนี้ให้ได้ แกกับคุณอาอยู่ที่นี่นะ เอาปืนกลของมันในลังนี้แหละบรรจุกระสุนเข้า และยึดบริเวณ คลังแสงนี้เป็นที่มั่น ถ้ายังไงสู้ตายเลย"

"ตายเพื่อใคร" นิกรถาม

"เพื่อชาติของเราซิวะ"

"เออ...เออ ถ้าตายเพื่อคนอื่นไม่เอาไว้ย ตัวตายดีกว่าชาติตาย จี๋ควายดีกว่าจี๋ซ้าง ร้องเพลงมาร์ชทหารบกปลุกใจเสียหน่อยไม่สิริ ไทยรบ ไทยรุก ไทยบุก ไทยบัน ไทยฟาด ไทยฟันจนนอนหงาย ชาติไทยเราไม่เสียตาย เรายอมตายเพื่อชาติเพื่อศาสน์ของเรา...."

ทุกคนกลั่นหัวเราะแทบแย้

"เพลงตะหวัคตะบวยอะไรของแกวะ ทำไมเนื้อร้องมันถึงเป็นยังงี้ไปได้" เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถามยิ้ม ๆ

นิกรสันคีรีชะ

"ยังงี้ก็ไม่รู้ครับ ผมพยายามฟังมาเกือบปีแล้วฟังไม่ชัด ก็เอายังอย่างนี้ ไม่เชื่อตอนเช้า ๆ คุณพ่อคอยฟังจากวิทยุซี" แล้วนิกรก็ร้องเบา ๆ "เราไม่ยอมถอยร่น ไม่ยอมคอย่น เราสู้จนตาย ตัวมลาย ชีวิตทำลาย สบายเหลือเกิน ปุบซึ่ง ๆ ๆ ๆ"

พลตวาดแว้ด

"พอไว้ย โอเวอร์ไปแล้ว"

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"มันง่วงไว้ย ทำคึก ๆ เสียหน่อยก็หายง่วง เอาวะกันกับเจ้าคุณพ่อตาบิดาเนตรของกันจะอยู่เฝ้าคลังแสงนี้เอง แก 2 คนบุกขึ้นไปทำการจัดแะ หรือยังงี้ก็เอา ร้องเพลงอีกหน่อยนะ"

กิมหงวนแยกเขี้ยว หวดแส้ลงไปกลางหลังนิกรดังเพียะ

"นี่แะ หมั่นไส้นัก"

นิกรสูดปากลั่นคำโฆมงโฆงเฉง โฆโรแส้คำชวนพลเดินออกไปจากคองหญา้คาตรงไปที่ตัวตึกใหญ่ และอ้อมไปทางหน้าตึก

ไฟฟ้าเดินทางดวงหนึ่งฉายกราดมายังร่างของชายหนุ่มทั้งสอง และมีเสียงหัว ๆ ร้องขึ้น

"ใคร..... หยุคนะ ไม่หยุคิงตายนะ"

2 สหายต่างพุ่งตัวลงนอนราบกับพื้นดิน เสียงปืนระเบิดขึ้นทันที คนยามของนายสทหยุหัวหน้าสมาคมลับเห็นกิมหงวนกับนายพัชรภรณ์เข้าโดยบังเอิญ เขาเข้าใจแต่เพียงว่า 2 สหายเป็นนักตัดช่องช่องเบาที่ถือโอกาสบุกเข้ามาในยามวิกาล จึงเรียกให้หยุค เมื่อไม่หยุคก็ยิงขู่

กิมหงวนยกปืนพกขึ้นยิงโต้ตอบ คนของนายสทหยุล่าถอยวิ่งไปบนตึกร้องตะโกนลั่น ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงคนหลายสิบคนวิ่งตึงตังโครมครามทั่วตึก พลกล่าวกับเสียงหงวนทันที

"แกอ้อมไปทางซ้ายของตัวตึก อ้ายหงวน"

อาเสี่ยจู้ยปาก

"อย่าเรียกอ้ายหงวน เรียกโฆโรซีไว้ย"

พลหัวเราะ

"เออ...ไปยึดที่มั่นทางขวาของตัวตึกไว้ โฆโร อ้ายพวกนี้ที่อยู่บนตึกกำลังแตกตื่นเพราะเข้าใจผิดคิดว่าเราเป็นตำรวจ" แล้วพลก็ร้องตะโกนลั่น "ตำรวจล้อมให้หมด"

มันเป็นเวลาที่นายสทหยุหัวหน้าลัทธิที่รัฐบาลไทยไม่พึงประสงค์กำลังประชุมพรรคพวกของเขาอยู่ในห้องประชุมที่อยู่ชั้นบนของตัวตึก เมื่อได้ยินเสียงปืนพกระเบิดขึ้น บรรดา

สมาชิกของสมาคมลับซึ่งโดยมากเป็นพ่อค้าสำคัญต่างแตกตื่นตระหนกตกใจ เข้าใจว่าตำรวจเข้าล้อมจับ และปะทะกับคนขาม

ประตูหน้าต่าง และหลังคาสีน้ำตาลเปิดออก พวกสมาคมลับวิ่งพวกันออกมา แต่แล้วก็ถูกไซโร และนายพัชราภรณ์ระดมยิงสกัดกั้นเพื่อให้หนีเข้าไปในตึก ประวิงเวลาไว้นานกว่าตำรวจจะยกมาถึง

คราวนี้ความระส่ำระสายก็เกิดขึ้นแก่พวกสมาคมลับทันที หลายต่อหลายคนใช้ปืนพกระดมยิงมาทางพลกับกิมหงวน ทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นที่หมาย และบ้างก็วิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงออกไปจากบ้าน และบ้างก็ออกมาทางหลังสวน นิกกริงกราดด้วยปืนกลมือลุ่มลิ่งไป 2 คน นอกนั้นแตกฮือวิ่งหนีไปทางโรงรถ แต่แล้วก็ปะทะกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถูกเจ้าคุณยิงกราดด้วยปืนพก

อย่างไรก็ตาม นายสททได้พาหัวหน้าสำคัญคือผู้ช่วยของเขาสามคนหนีออกไปได้ทางหน้าบ้าน และในเวลาไล่ ๆ กันสมาชิกของสมาคมลับก็ตีฝ่าวงล้อมของ 3 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ วิ่งหนีออกไปได้อีกไม่ต่ำกว่า 10 คน อย่างไรก็ตามหลายคนได้วิ่งย้อนขึ้นไปบนตึก

พล พัชราภรณ์ ถี้อถูกระเบิดน้ำตาไว้ไว้ในมือขวา เขาระชากลสลักนิรภัยออก ขว้างระเบิดผ่านประตูหน้าต่างเข้าไปในห้องโถง เสียงระเบิดดังฟึบ กลุ่มควันสีขาวกระจายไปทั่วห้อง สมาชิกของสมาคมลับหลายคนปวดแสบปวดร้อนที่ลูกนัยน์ตาต้องทรุดตัวนั่งร้องครวญคราง

ตำรวจมาแล้ว

เสียงไซเรนดังครวญครางลั่นถนน เสียงหวนแลเห็นสมาชิกของพวกสมาคมลับคนหนึ่งวิ่งผ่านมาทางขวาก็ถูกขึ้นปราดเข้าไป เจ้าหนุ่มผู้นั้นตัดสินใจสู้ตายยกปืนพกขึ้นจะยิงเสียงหวน อาเสียงแฉ่หวดควับ ปลายแฉ่ถูกข้อมือเจ้าหนุ่มนั้น ปืนพกร่วงหลุดจากมือทันที แล้วไซโรก็แฉ่หวดไปอีกครั้งหนึ่ง ปลายแฉ่พันเอวเจ้าหนุ่มนั้นไว้ กิมหงวนกระชากเข้ามาแล้วสุกขวาเต็มเหนี่ยว เจ้าหนุ่มสมาคมลับผงะหงายนอนบิดตัว และแน่นิ่งไป

บุคลิกเก่งชนประตูใหญ่หน้าบ้านพังทลายด้วยฤทธิ์บ้าของเจ้าแห้ว เล่นปราดเข้ามาในบ้าน จี๊ปแดงของตำรวจพญาไท 2 คันตามติดเข้ามา เจ้าพนักงานซึ่งโดยมากไม่ได้แต่งเครื่องแบบ ต่างกระโจนลงจากรถมีอาวุธครบมือ นายตำรวจสั่งให้เข้าล้อมตึกหลังนี้ไว้

เสียงปืนสงบแล้ว ได้ยินแต่เสียงไซเรนของตำรวจซึ่งดังแว่วมาแต่ไกล และใกล้เข้ามาทุกที กำลังของตำรวจกองปราบเดินทางมาอย่างรีบรุด หลังจากได้รับโทรศัพท์จากนายร้อยเวรโรงพักพญาไท

ไฟฟ้าทุกดวงเปิดสว่างจ้า เจ้าพนักงานจับพวกสมาคมลับที่ถูกกระเบิดน้ำตาได้ 12 คน ตำรวจได้พบเอกสารต่าง ๆ มากมาย พร้อมทั้งอาวุธปืนลูกกระเบิดมือในตึกหลังนี้

ดร.ดิเรกพาเจ้าแห้ววิ่งมาหาพลกับกิมหงวน

"อ้ายกรกับคุณพ่อละ" นายแพทย์หนุ่มถามด้วยความเป็นห่วง

พลว่า "กัณฑ์ให้ยึดคลังแสงทางหลังสวนไว้"

"อ้อ...ไปไว้ย รีบไปคูชิ ถูกปิ่นหรือเปล่านั้นไม่รู้ ขณะที่กัณนักรตามทางนำ ตำรวจมานี้ได้ยื่นเสียงปืนหลายนัดทีเดียว"

3 สหายกับเจ้าแก้วพากันอ้อมไปทางหลังตึก มีพลตำรวจ 3 คนติดตามมาด้วย สักครู่หนึ่งก็มาถึงลงอาวุธยุทธภัณฑ์ของพวกก่อการร้าย นิกรกำลังอธิบายให้นายตำรวจหนุ่มรอง สารวัตรพญาไทรทราบ ซึ่งบังเอิญแท้ ๆ ที่นายตำรวจผู้นี้รู้จักกับนิกร เพราะพี่สาวของนายตำรวจผู้นี้ เป็นเพื่อนของประไพ

ดร.ดิเรกพาพลกับกิมหงวน และเจ้าแก้วเข้ามา

"เฮ้ คุณอาละไวยกร" กิมหงวนกล่าวถามถึงท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ด้วยความเป็นห่วง

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

"ไม่รู้เรอะ ตอนที่ยิงกันคุณพ่อวิ่งไปทางโน้น บอกว่าท่านจะไปยิงตึกร้างพวก สมากลับไว้ เพื่อประวิงเวลาจนกว่าตำรวจจะมาถึง"

ทันใดนั้นเองมีเสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจ๊กขึ้น ตำรวจกลุ่มหนึ่งพาเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เดิน เข้ามาหา ร.ต.ท.หนุ่ม ท่านเจ้าคุณถูกใส่กุญแจมือ ท่าน โกรธตำรวจจนแทบจะอาเจียนออกมาเป็น โลหิต ซึ่งแรงอย่างไรก็ไม่ฟังเสียง

"ผู้หมวดครับ ได้ตัวหัวหน้าสมากลับแล้วละครับ"

ทุกคนหันมามองดูเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เป็นตาเดียวกัน 3 สหายหัวเราะก๊ากใหญ่ นิกรอธิบายให้นายตำรวจทราบ

"ท่านผู้นี้คือพระยาปัจฉิม ๑ พ่อตาของผมครับ ไม่ใช่หัวหน้าสมากลับ"

นายตำรวจหนุ่มกลืนน้ำลายเอือก มองดูลูกน้องของเขา

"เฮ้ย ไช้กุญแจออก ปู้ไร้.....หน่วยก้านท่าทางของท่านก็บอกอยู่ชัด ๆ ว่าเป็นเจ้า คุณพานทอง เลือกรับมาได้"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ เม้มปากแน่น

"อ้ายเรบอกแล้วว่าเราเป็นพลเมืองดี ไม่ใช่พลเมืองร้าย ยังลือคอเคลีย ลูกกระเดือกแทบแตก ลือเล่นจับส่งเดชอย่างงี้ไอ้ก๊ี้แย่นะซีไวย"

พลตำรวจคนหนึ่งรีบไขกุญแจข้อมือเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ออกโดยเร็ว ขณะนั้นรถจี๊ป และสเตชันเวกอนของเจ้าพนักงานกองปราบพิเศษรวม 4 คัน ได้เข้ามาในบ้านของนายสทท พอรถหยุดเจ้าพนักงานตำรวจทั้งใน และนอกเครื่องแบบก็ลงมาจากรถอย่างรีบร้อน ไม่ต่ำกว่า 30 คน ทุกคนต่างมีอาวุธปืนกลครบมือ

ตำรวจเจ้าของท้องที่ ได้สมทบกับกองปราบพิเศษทำการค้นสมากลับแห่งนี้อย่าง ละเอียดถี่ถ้วน ลังบรรจุอาวุธยุทธภัณฑ์ในสวนหลังบ้านถูกลำเลียงออกมาหน้าตึก เจ้าพนักงานทุก

คนต้องทำงานกันอย่างเหน็ดเหนื่อย 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ร่วมมือกับเจ้าพนักงาน ด้วย ทำให้เจ้าแก้วรู้สึกภาคภูมิใจไม่น้อย

ช่องสมาคมลับที่มีอิทธิพลใหญ่ยิ่งที่สุดในกรุงเทพ ฯ และในประเทศไทยถูก ตำรวจหลายราบแล้ว เจ้าพนักงานค้นพบคลังแสงมหรณ์ซ่อนอยู่ในสวนหลังบ้าน

หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับต่างเสนอข่าวสำคัญนี้อย่างละเอียด ภาพถ่ายของ 4 สหายและท่านเจ้าคุณปัจจนิกกับเจ้าแก้ว และนายตำรวจชั้นอัศวิน และภาพสถานที่ของสมาคมลับ ถูกนำลงพิมพ์อย่างถนัดชัดเจน หนังสือพิมพ์ได้สดุดีคณะพรรค 4 สหายอย่างมากมาย เขาเป็น พลเมืองดีที่ยอมเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตทำงานเพื่อประเทศชาติ

4 สหายเป็นผู้เปิดเผยความจริงให้ทราบว่า นายฮกหยูหัวหน้าสมาคมลับเป็นผู้ยิง หรือใช้ให้คนของเขาทำการยิงเสียเถา เจ้าของร้านเพชรสะพานหันถึงแก่ความตายที่หน้าห้าง แปซิฟิก ซึ่งนิกรเป็นผู้จำเบอร์รถได้ และช่วยกันสืบสวนอย่างเงียบ ๆ ความจริงก็ปรากฏว่านาย ฮกหยูเป็นหัวหน้าสมาคมลับที่มีนโยบายเป็นศัตรูสำคัญยิ่งของชาติไทย

อย่างไรก็ตาม นายฮกหยูกับผู้ช่วยของเขาได้หลบหนีไปได้จากการสู้รบกับคณะ พรรค 4 สหาย เจ้าพนักงานตำรวจกำลังสืบจับทั่วทุกมุมเมือง ตำรวจเข้าใจว่าหัวหน้าสมาคมลับคง จะหลบซ่อนตัวอยู่ในจังหวัดพระนครนี้

คืนวันนั้น ตอนหัวค่ำ บุกเบิกของดร.ดิเรกกำลังคลานเอื่อย ๆ อยู่ที่ถนนพญาไท 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแก้วนั่งอยู่ในรถคันนี้ คณะพรรค 4 สหายได้รับโทรศัพท์ จากสถานีตำรวจพญาไทแจ้งว่าสารวัตรของเชิญไปพบเป็นการด่วน เพื่อสอบถามเรื่องราวบางอย่าง เกี่ยวกับการปะทะกับสมาคมลับเมื่อคืนวานคืนนี้ ความจริงทางตำรวจไม่ได้เชิญคณะพรรค 4 สหาย ไปพบเลย โทรศัพท์นั้นพูดมาจากภักตาคารแห่งหนึ่ง และผู้พูดก็คือนายฮกหยูนั่นเอง ณ บัดนี้ นาย ฮกหยูกับสมุนร่วมใจอีก 2 คนกำลังนั่งรถเก๋งสีดำคันใหญ่ติดตามบุกเบิกมาตั้งแต่บ้าน "พัชรารณณ์" แล้ว

เมื่อบุกเบิกข้ามสะพานพระราชเทวี เก่งดำก็เร่งความเร็วขึ้นอีก และกดแตรขอ ทาง เจ้าแก้วยื่นมือออกไปโบกเปิดทางให้เก่งดำแข่งปราดขึ้นหน้า พอรถทั้ง 2 ขนานกัน เสียงปืน พกในเก่งดำก็ดังขึ้น 2 นัดซ้อน ๆ

"ปัง ปัง"

"โอ๊ย" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องสุดเสียง "อาถูดยิงแล้วพล"

4 สหายกับเจ้าแก้วตกตะลึงไปชั่วขณะ เก่งดำวิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว พล ทอดสายตามองตามเก่งดำคันนั้น แล้วร้องบอกเจ้าแก้ว

"ตามไป อ้ายแก้ว กวดให้ทัน อ้ายพวกสมาคมลับเล่นงานเราแน่ ๆ"

บุกเบิกไล่กวดเก่งดำทันที เสียหวงกับ พล นิกรดึงปืนพกออกจากกระเป๋า กางเกง เตรียมพร้อมที่จะส่งกระสุนสังหารผู้ที่นั่งในเก่งดำคันนั้น เจ้าแก้วเหยียบคันน้ำมันลงไปอีก

บุคลิกเก่งกวดเก่งคำโกส้เข้าไปทุกขณะ แต่แล้วก่อนที่จะถึงอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เจ้าแห้วก็รู้สึกว่
พวกมาลัยผีดิบได้ทางซ้ายทางเดียว และรถแล่นช้าลงผิดปกติ

"ยางรั่วเสียแล้วละครับ รับประทานอ้ายพวกนั้นคงโรยขวาคักรถเรา"

มันเป็นความจริงตามที่เจ้าแห้วคาดหมายไว้ สมุนของนายฮกหยูได้ใช้ขวาคโรยลง
มาเก็ถอนถนน คังนั้นล้อหน้าข้างขวาก็ถูกขวาคดำยางทะลุ เจ้าแห้วไม่สามารถที่จะนำรถแล่นตาม
เก่งคำไปได้อีก จึงบังคับรถให้หยุดชิดขอบทางด้านซ้าย

ดร.ดิเรกประคองเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ไว้ในวงแขน ท่านเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ขมวดคิ้ว
ย่น ร้องครางเบา ๆ ด้วยความเจ็บปวด ยกมือขวากุมหน้าอกซีกซ้าย

"โอ๊ย...ดิเรก..."

นิกรยื่นหน้ามองคูพ่ตาของเขาด้วยความเป็นห่วง แสงไฟฟ้าในเก่งส่องสว่าง

"คุณพ่อ ถูกตรงไหนครับ"

เจ้าคุณครางหงิง ๆ

"ถูกที่ขาซ้าย กระสุนฝังในกระดูก โอ๊ย...."

"ฮึ" กิมหงวนร้องลั่น "ถูกยิงที่ขาทำไมผ่าเอาเมื่อกุมหน้าอกละครับ ปู้ไซ้....อ้าย
ผมนึกว่าถูกยิงที่หน้าอก"

เจ้าแห้วกล่าวถามนายพัชรภรณ์

"รับประทานจะให้ผมทำยังไงต่อไปครับ"

พลว่ "ก็ลงไปตรวจดูยางซี่ไว้ย ถ้ายางแตกเพียงล้อเดียวอาจงอะไหล่เปลี่ยนเสีย
จะได้รับกลับบ้าน ไฟฟ้าเดินทางมีไหมละ"

"รับประทานมีครับ" เจ้าแห้วก็เปิดประตูผลุนผลันลงจากรถเพื่อสำรวจดูล้อรถ
ทั้ง 4 ล้อ

"แตกก็ล้อ อ้ายแห้ว" เสียหงวนร้องถาม

"รับประทานล้อหน้าข้างขวาล้อเดียวครับ รับประทานแบนแต่แต่ติดถนนเลย
รับประทานลงมาช่วยกันซี่ครับ คนเดียวรับประทานทำไม่ได้มันมีด ไม่มีคนช่วยส่องไฟให้"

พล นิกร กิมหงวนพากันลงจากรถ เจ้าแห้วเปิดตอนหลังรถออกอุ้มยางอะไหล่
พร้อมด้วยเครื่องมือออกมา 3 สหายช่วยกันคนละไม้ละมือ การเปลี่ยนยางก็เสร็จเรียบร้อยภายใน
เวลาไม่ถึง 5 นาที

แล้ว 3 สหายกับเจ้าแห้วก็พากันขึ้นมานรถอย่างร้อนรน นายพัชรภรณ์กล่าวกับ
เจ้าแห้วโดยเร็ว

"บั้งกลับไปบ้านเดี๋ยวนี ดิเรกมันจะได้ช่วยเหลือคุณอา"

บุคลิกเก่งถูกสตาร์ทเครื่องทันที เจ้าแห้วจัดแจงกลับรถ แล่นย้อนไปทางสะพาน
ราชเทวีอีก ตรงมาบ้าน "พัชรภรณ์"

"เป็นยังไงบ้างครับ คุณอา" พลถามเจ้าคุณปัจจนิก ฯ

ท่านเจ้าคุณครางเบา ฯ

"ปวดเหลือเกิน มันยิ่งอาในระชยะเผาขน กระสุนปืนของมันทะลุรถของเราเข้ามา โคนขาอา โอ๊ย....ตายแน่"

ดร.ดิเรกหัวเราะ

"ไม่ตายหรอกครับ คุณพ่อ ผมเป็นต็อกเตอร์ปริญญาต่างประเทศ ง่า ท่านมหาหรานันท์บุรี จันทรกานต์ ถูกคนร้ายลอบยิงกระสุนฝังในหัวใจถึง 3 นัด ผมยังทำการผ่าตัดเอาลูกปืนออกมาได้ ทำใจดี ๆ ไว้เถอะครับ ประเดี๋ยวไปถึงบ้านผมทำการผ่าแผลเรียบร้อยแล้ว"

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ฯ บ่นพึมพำ อาเสี่ยกิมหงวนมีสีหน้าเคร่งเครียดเขากล่าวว่า

"คนร้ายที่ใช้ปืนยิงเข้ามาในรถเรา ต้องเป็นพวกสมาคมลับแน่ ๆ มันเจ็บใจที่เราคิดว่ามันคงแก๊งค์โทรศัพท์มาถึงเราเป็นแน่"

นิกรเห็นพ้องด้วย

"จริงของแกหงวน พวกเราไม่เคยมีอริกับใครเลย นอกจากอ้ายพวกสมาคมลับนี้ เรื่องมันต้องเชือดกันลวะ เราต้องพยายามทุกวิถีทางติดตามทำลายอ้ายพวกสมาคมลับนี้ให้หมดสิ้น"

กิมหงวนขบกรามกรอด ทุกำป็นขวาลงบนฝ่ามือซ้าย

"โซโรเส้คำต้องอาละวาดสุดเหวี่ยงในคราวนี้ หนอย...ยิ่งคุณอาของกูได้ เราะห้ดินะที่ถูกขา ถ้าถูกหัวเข้าคุณอาที่มองเ่ง"

นิกรหัวเราะ

"ถ้ามันยิงหัวคุณพ่อ มันก็โง่อย่างที่เราเรียกว่าช่วยอะไรไม่ได้ หัวของมันแผลบยังงี้ ลูกปืนมันลั่น ไถลหมด"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หยุดครางทันที

"เฮ้ย ๆ ๆ อย่าทะเล่กับข้าไว้ยี้ เดี่ยวก็จะโคนเตะเท่านั้น โอ๊ย.....ปวดเหลือเกิน"

กิมหงวนถามเบา ๆ

"ปวดที่ขาข้างที่ถูกยิง หรือปวดตามกระดูกกระเดี้ยวครับ"

เจ้าคุณทำตาเขิวกับเสี่ย

"โซ่....เดี้ยวพ่อคำเลย ปวดตามกระดูกกระเดี้ยวนะมัน โรคผู้หญิงไว้ยี้"

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงนี้ ทุกคนเต็มไปด้วยความเป็นห่วงท่านเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ่งใกล้จะถึงบ้าน อาการเจ็บป่วยของท่านก็ทวีขึ้น เจ้าคุณครางมาตลอดทางจนกระทั่งบุอิกเก้งเสี้ยวขวามือเข้ามาในบ้าน "พัชรภรณ์"

แล้วข่าวก็แพร่ไปทั่วบ้านอย่างรวดเร็ว คณะพรรค 4 สหายถูกคนร้ายสะกดรอยติดตามโดยรถยนต์เก้งสีดำ และใช้ปืนพกยิงในระชยะเผาขน เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ถูกยิงกระสุนฝังใน

ทุกคนตระหนกตกใจไปตามกัน ที่หน้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร.ดิเรก คนใช้ชายหญิง และแม่งามทั้ง 4 กับท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาดกำลังยื่นจับกลุ่มคอยฟังผลการผ่าตัด ดร.ดิเรกปิดประตูใส่กลอนไม่ยอมให้ผู้ใดเข้ามาในห้อง นอกจาก 4 สหายกับเจ้าแก้ว

ไฟฟ้าในห้องวิทยาศาสตร์เปิดสว่างจ้าราวกับกลางวัน เจ้าคุณปัจจนิก ฯ นอนหายใจรวยรินอยู่บนเตียงผ่าตัดกลางห้อง ดร.ดิเรกได้ฉีดยาเข้ากระดูกไขสันหลังเตรียมเครื่องมือที่จะทำการผ่าตัดเป็นการคว่น พล นิกร กิมหงวน และเจ้าแก้วทำหน้าที่ผู้ช่วยแพทย์

เสียงใครคนหนึ่งทูปประตูห้องตลอดเวลา จนกระทั่งนายแพทย์หนุ่มซึกโมโหเดินปราดมาที่ประตู ถอดกลอนเปิดประตูกระจกฝ้อออก ส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่นบ้าน

"จะเคาะหาหอกอะไรกันวะ ปู้โธ่ อดใจอีกสักประเดี้ยวเถอะน่า"

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ

"อาเคาะเอง แม่ไฟกับแม่ภาเขาอยากจะทำไปคูการผ่าตัด"

ดร.ดิเรกตวาดแเว็ด

"คูไม่ได้"

"ว้ายแหมม....เสียงยังกะโจรห้าร้อย คุชืบหายเลย" แล้วท่านก็หันมาพูดกับประไพประภา "ทำใจดี ๆ ไว้เถอะหลาน คุณพ่อของหนูไม่เป็นไรหรอก"

นายแพทย์หนุ่มปิดประตูปัง เดินเข้ามาที่เตียงผ่าตัด ต่อจากนั้นเขาก็เริ่มต้นผ่าตัดเอากระสุนปืนออก 3 สหายกับเจ้าแก้วยืนมองดูด้วยความตื่นตื่นหวาดเสียว ดร.ดิเรกทำงานของเขาอย่างคล่องแคล่วว่องไว สวมถุงมืออย่างทั้ง 2 ข้าง สวมมีาสคือฝ้าปิดจมูก และปาก เครื่องมือผ่าตัดทุกชิ้นอยู่ในถาด และทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว

ภายในห้องเงียบกริบ ดร.ดิเรกมองดูรอยกระสุนปืน แล้วหันมาทางเจ้าแก้ว

"เฮ้ย....หีบมีดปังตอในตู้้นั้นมาให้ทีวะ"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ เย็นวาบไปหมดทั้งตัว

"ดิเรก" ท่านร้องเรียกเสียงเครือ "นี่แกจะเอาปังตอผ่าตัดพ่อหรือ"

"ฮึ้ย" นายแพทย์หนุ่มอุทานออกมาอย่างหัวเสียว "ใครบอกล่ะครับสู้รู้ไปได้ ปู้โธ่ ผมจะเอามาตัดเชือกโยงโป๊ะไฟฟ้านี้"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ถอนหายใจโล่งอก นอนทำตาปริบ ๆ น่าสงสาร เจ้าแก้วถือมีดหมูขนาดใหญ่มาส่งให้นายแพทย์หนุ่ม ดร.ดิเรกตัดเชือกโยงโป๊ะไฟฟ้อออกปล่อยโป๊ะไฟให้ห้อยลงมา

นิกรก้มลงกระซิบกระซาบกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ

"คุณพ่อ จะสั่งเสียวอะไรมาบ้างก็สั่งเสียวซึครับ เงินของคุณพ่อ และทรัพย์สินสมบัติที่จะมอบให้ประไพมีอะไรบ้าง....."

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ร้องไห้ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

"กูยังไม่ตายว้าย"

นิกรอมยิ้ม

"ต้องคุณด้วย ก็ถ้าเพื่อคุณพ่อบังเอิญเสียชีวิตจากการผ่าตัดล่ะครับ"

ดร.ดิเรกเอื้อมมือรวบผมนิกร ลากตัวมายืนข้างหน้าต่าง

"ยืนอยู่ตรงนี้ และอย่าพูดอะไร เข้าใจ"

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

"ออไรน์"

ดิเรกค้อนควับ บ่นพึมพำเป็นภาษาอังกฤษ เดินกลับมาที่เตียงผ่าตัดเริ่มลงมือ
ผ่าตัดตามวิธีศัลยกรรม ซึ่งดร.ดิเรกมีความชำนาญอย่างยอดเยี่ยม

"อ้ออ้อ" เจ้าแห้วอุทานเบา ๆ "รับประทานเนื้อยังกะเนื้อหมู แม่ไว้อยู่...จู้จี้ ๆ ๆ ๆ
แหม เลือดแดงแจ๋เลย"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ สลัดเท้าเหยียดขึ้นมาถูกกางเจ้าแห้วดั่งพล็อก

"นี่นะ ไม่ต้องวิจารณ์ไว้อย่างคุณเลย ๆ"

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ เขาชำแหละเนื้อออกจนถึงกระดูก มือทั้งสองข้างของนาย
แพทย์หนุ่มต้องหยิบโน่นหยิบนี่วิ่งไปหมด สักครู่หนึ่ง นายแพทย์หนุ่มก็ใช้คีมดึงกระดูกสัน
ออกมาวางลงบนโต๊ะข้างเตียงผ่าตัด เจ้าคุณปัจฉิม ๑ นอนนิ่งเฉยไม่ได้รับความเจ็บปวดเลย ดิเรก
รีบทำความสะอาดแผล แล้วเขาก็ลงมือเย็บด้วยความระมัดระวัง พล นิกร กิมหงวน และเจ้า
แห้วต่างมองดูดร.ดิเรกอย่างชื่นชม นิกรยกหัวแม่มือข้างขวาชูขึ้น ทำปากแบนและกล่าวว่า

"แม่ไว้อยู่ ตามธรรมชาติมันจะเก่งอย่างเดียวยังไงมันเก่งทุกอย่าง
โอสถกรรมศัลยกรรม ศัลยกรรม ชีววิทยา ใต้ทั้งนั้น ไม่เสียแรงที่ข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนเมือง
นอกเมืองนา"

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

"ประเดี๋ยวเถอะ ท่านมหาราชามาหารือ"

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"กันกำลังจะพูดถึงอยู่ที่เดียว ท่านมหาราชาคงควาดีศรีสุทธา โภชเคยรับสั่งกับกัน
ว่า ถ้านายแพทย์ทุกคนมีความเชี่ยวชาญในวิชาความรู้เหมือนกันแล้ว สถิติการตายของ
ชาวโลกก็คงจะลดน้อยลงมาก"

เขาหันแปลให้ท่านเจ้าคุณอย่างปราณีต แล้วนายแพทย์หนุ่มกล่าวกับพ่อตาของเขา

"เรียบร้อยแล้วครับคุณพ่อ อีก 7 วันตัดไหมออกได้ คุณพ่อจะหายเป็นปกติภายใน
15 วันนี้เป็นอย่างช้า"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ลูกขึ้นนั่ง เอื้อมมือหยิบหัวกระดูกสันที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมาพิจารณา
ดู แล้วท่านก็ถอนหายใจหนัก ๆ

"น้ำมันกระสุนรีวอลเวอร์ 9 มม. นี่หว่า เฮ้อ....ถ้ามันไม่ถูกขามันยิ่งถูกท้องหรือหน้าอก ป่านนี้พ่อก็มองเท่งแล้ว"

นิกรจู้ยปาก

"นั่นนะซีครับ ระยะห่างเพียง 2 วาเท่านั้น ไม่น่าผิดพลาดเลย น่าเจ็บใจเหลือเกินพับผ่า"

"อ้อ เจ็บใจที่มันไม่ตายยังงั้นรอะ"

นิกรหัวเราะ ดร.ดิเรกเดินไปที่ประตูห้อง จัดแจงถอดกลอนเปิดประตูกระจกฝ้าออก ประโพงกับประกายเดินนำหน้าพาเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และคุณหญิงวาด กับพวกคนใช้ชายหญิงเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์อย่างรีบร้อน เมื่อทราบว่าคุณปัจฉิม ฯ พันภัยแล้ว ทุกคนก็ปิติยินดีไปตามกัน คุณหญิงวาดขอร้องให้เจ้าคุณปัจฉิม ฯ เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง ท่านเจ้าคุณเล่าให้ฟังโดยละเอียด

คืนวันนั้นเอง เวลาประมาณ 22.00 น. เศษ ขณะที่ 4 สหายนั่งปรึกษารื้อกันถึงเรื่องสมาคมลับภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เสียงอะอะเอ็ดตะโรของคนในบ้านก็ดังขึ้น

"อะไรกันไว้ย" พลพุดขึ้นเปรย ๆ

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรก็มีเสียงคนวิ่งมาหน้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ แล้วประตูกระจกฝ้าก็ถูกเคาะติด ๆ กันหลายครั้ง

"เปิดเข้ามา" กิมหงวนร้องบอก

เจ้าแห้วเปิดประตูเดินกระหืดกระหอบเข้ามาในห้อง

"รับประทานได้เรื่องแล้วครับ อ้ายบานูจับชายแปลกหน้าได้ 1 คนแต่งกายแบบโซโรแล้วลอบเข้ามาในบ้านเราครับ รับประทานเจ้าบานูร้องอะอะเอ็ดตะโรขึ้น รับประทานเจ้าเชยกับเจ้ามันกลับมาจากเที่ยวพอดิ เลยช่วยกันจับไว้ รับประทานค้นตามตัวได้ปืนพกหนึ่งกระบอก รับประทานลูกระเบิดมืออีก 1 คู่"

พลหัวเราะ

"เขาเรียกลูกไว้ย ไม่ใช่คูน"

เจ้าแห้วขมวดคิ้ว่น

"รับประทานลูกระเบิดมือแบบมีก้านคล้าย ๆ ดอกบัวนี่ครับ รับประทานต้องเรียกเป็นคูน"

ดร.ดิเรกมองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้ง 3

"อ้ายหมอนี่ต้องเป็นพรรคพวกของหัวหน้าสมาคมลับอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามก็คงใช้ให้มาฆ่าพวกเรา ในฐานะที่พวกเราเป็นต้นเหตุที่ทำให้ตำรวจหลายรังใหญ่ของมัน"

พลพยักหน้ากับเจ้าแห้ว

"ไปเอาตัวอ้ายนั่นมานี่"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานต้องออกไปดูก่อนนะครับ รับประทานมาไหวหรือไม้ก็ไม่ทราบ"

"อ้าว ทำไมล่ะ"

"แะ แะ รับประทานผมกับอ้ายบานุกกับเจ้าเซย และเจ้านั้นช่วยกันซ่อมเสี่ยย่าแะ
ไปแล้วครับ"

นิกรจู้ปาก

"แล้วกัน แกนี่โหดร้ายทารุณมาก ทำไมไม่เอาตัวมันมาให้ข้าซ่อมเอง ไป...ไป
พามันมาเนี่ย ถ้ามันเดินไม่ไหวก็ลากมันมา"

เจ้าแห้วรับคำสั่ง พวกมันเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ 4 สหายต่าง
มองคูหน้ากัน และยิ้มให้กัน เสี่ยหงวนกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

"โชคของเราแท้ ๆ เราคงจะได้ทราบที่อยู่ของหัวหน้าสมาคมลับ และได้มีโอกาส
ไปสังหารมันเสียในคืนวันนี้"

พลถามว่า "เราจะจัดการกับอ้ายหมอนี่อย่างไรดี"

นิกรพูดโพล่งออกมา

"ก็ซ่อมมันซะวะ ซ่อมจนกว่ามันจะสารภาพความจริงกับเราว่า ใครเป็นผู้ใช้มันมา
ฆ่าเรา และซ่อมจนกว่ามันจะบอกตำแหน่งแห่งที่ของนายจ้างให้เรา ต่อจากนั้นเราก้ไปยิงมันทิ้งเสีย
เอาละ อ้ายเรื่องซ่อมไว้เป็นพนักงานของกันเอง"

อีกสักครู่หนึ่ง เจ้าแห้วก็เดินนำหน้าพาชายหนุ่มร่างใหญ่ในเครื่องแบบโซโรแล้ดำ
คนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง เจ้าบานุก และคนใช้ในบ้านพัชราภรณ์อีกหลายคนถือดาบ และไม้ตะพด
ตามเข้ามาด้วย ส่วนแม่งามทั้ง 4 และท่านผู้ใหญ่ทั้ง 2 ยืนอยู่นอกประตูห้อง ชายลึกลับผู้บุกรุกเข้า
มาในบ้าน "พัชราภรณ์" ในยามวิกาลถูกมัดมือไขว้หลังโบหน้าฟกดำซ้ำเจียวเหมือนลูกซ่อม ศีรษะ
แตกเป็นแผลเลือดโทรมเพราะถูกตะบองของเจ้าบานุกประเคนลงไปเต็มเหนี่ยว

"เห...อีนี่ป็นร้วเข้ามาซี" ภควานจันทร์อธิบายให้พลทราบ "ผมจับได้คะรึบ นี้
...อีนี่มีป็นหนา ป็นอยู่เนี่ย ลูกกระโปกก็มิเนะ"

นิกรเป็นเจ้าก็เจ้าการบอกให้เจ้าบานุกกับพวกคนใช้ออกไปจากห้อง แล้วเขาก็
ตามมาปิดประตูใส่กลอน ชายแปลกหน้ายื่นเคร่งขริมเผชิญหน้า 4 สหายกับเจ้าแห้ว นิกรเดินเข้ามา
ยกมือกระซอกหน้ากากออก คราวนี้ 4 สหายก็ได้แลเห็นใบหน้าของโซโรอย่างถนัด เขาเป็นชาย
กลางคนอายุไม่ต่ำกว่า 40 ปี ใบหน้าและแวตาดอกให้รู้ว่าเป็นอาชญากร รูปร่างสูงใหญ่ขนาด
เดียวกับเสี่ยหงวน

"แกเป็นใครวะ พี่ชาย" ดร.ดิเรกกล่าวถาม

เสี่ยหงวนโบกมือห้ามดิเรก

"อย่า...ปล่อยให้ยายกรสอบสวนดีกว่า วันนี้ดูท่าทางยายกรมั่นทะมัดทะแมงเข้า
ทีมาก"

นิกรยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง เดินไปที่เครื่องรับวิทยุ 11 หลอดของคร.ดิเรกแล้วเขาก็เปิดวิทยุรับสถานีต่างประเทศแห่งหนึ่งซึ่งกำลังบรรเลงเพลงสวิงเบา ๆ นิกรหยิบหางกระเบนอันสั้น ๆ อันหนึ่งถือเดินเข้ามาหาชายแปลกหน้า เจ้าของเครื่องแบบไซโรเส้ดำ เขาพูดกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหนัก ๆ

"ยายแห้ว ไปรูดม่านหน้าต่างเสีย ข้าไม่ต้องการให้ใครเห็นความทารุณของข้า
แล้วก็ยืนอยู่ข้างตู้วิทยุนั่นแหละ ข้าพยักหน้าเอ็งต้องเปิดวิทยุให้ดังเต็มที่เข้าใจไหม"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"แหม...รับประทานเอาแบบหนังเปียบเลยนะครับ เวลาซ้อมต้องเปิดวิทยุกลบ
เสียง ฮะ ฮะ"

นิกรขยับหางกระเบนที่ถืออยู่ในมือ เงยหน้ามองดูบุรุษลึกลับ

"แกเป็นใคร"

เจ้าหมอนั่นสั่นศีรษะ พยายามคิดรนจะให้เชือกที่มัดข้อมือทั้งสองหลุดออก แต่ก็
ไม่เป็นผล เพราะเจ้าบาบุมัดเสียแน่น

"กูไม่ยอมบอกอะไรมึงทั้งนั้น"

นิกรหัวเราะก๊าก พยักหน้ากับเจ้าแห้วทันที เสียงวิทยุดังกังวานจนแทบแก้วหู
นิกรเอื้อมมือซ้ายคว้าหน้าอกเสื้อไซโร มือขวาเงื้อหางกระเบนขึ้นฟาดลงไปที่หน้าผากชายลึกลับดัง
โป๊ก แล้วเจ้าหมอนั่นขมวดคิ้วหน้า โลหิตสีแดงเข้มไหลรินแล้วนิกรก็โบกมือให้เจ้าแห้วหรี
วิทยุลง

"พี่ชาย ถ้าแกบอกความจริงกันจะจ่ายเงินสดให้แก 1,000 บาท และจะขอรับรอง
ด้วยเกียรติยศว่า กันจะไม่เอาเรื่องเอาราวกับแก แต่ถ้าแกไม่ยอมบอกความจริงกันจะซ้อมแกให้
ตายห้าเลย"

ชายลึกลับยิ้มแค้น ๆ

"คุณกำลังจะวางกับดักผม ถ้าผมบอกความจริงคุณก็ให้ตำรวจเล่นงานผมเท่านั้น"

นิกรลืมหูลง

"ให้รากรเลือดแดงตาย ให้ฉิบหายบรรลัยจักร ให้พระแก้วพระกาพหักคอกัน
เถอะวะ ถ้าหากว่ากันไม่รักษาวาจาสัตย์พี่ชาย กันรู้ว่ามีคนจ้างแกมาฆ่ากันกับเพื่อน ๆ ไซ้ไหมล่ะ
สารภาพกันเสียเถอะ กันต้องการคนที่จ้างแกกันรู้ว่าแกยอมทำงานนี้ก็เพราะแกยากจน"

กิมหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมานับได้ 10
ฉบับ แล้วเขาก็ลุกขึ้นเดินมาแก้มัดชายลึกลับออกช่วยนิกรสอบสวน

"พี่ชาย พวกเราทั้ง 4 คนนี้สปอร์ตและใจดีที่สุด ขอให้แอบอกความจริงเถอะ เพื่อน พันบาทนี่จะเป็นของแก นายสททเป็นผู้ใช้เกมมางักันไซ้ใหม่ละ"

ไซ้โรยมือออกมาได้ กริยาท่าทางเปลี่ยนเป็นสุภาพนอบน้อม

"คุณอย่าฆ่าผมนะครับ"

นิกรหัวเราะ

"ถ้ากันทำแกให้กันเป็นลูกหมา 500 ซาดิ เชื้อเกียรติกันชีวะ พี่ชาย อ้าวไม่ต้องการเอาเรื่องกับลื้อ แต่อ้าวต้องการเอาเรื่องกับคนที่ข้างลื้อ ก่อนอื่นลื้อบอกอ้าวก่อนว่าลื้อเป็นใคร"

"ง่า....ผม.....ผมชื่อฟุ่มครับ"

นิกรยกมือตบ่านายฟุ่ม นักเลงที่มีอิทธิพลแถวนางเล็ง

"พี่ฟุ่ม ฉันรู้ว่าพี่ฟุ่มเป็นนักเลง เอาละ ฉันอภัยให้ในเรื่องที่พี่ฟุ่มคิดมุ้งร้ายหมายขวัญฉัน แต่ฉันอยากรู้ความจริง นายสททหัวหน้าสมาคมลื้อไซ้ใหม่ที่มีนข้างพี่ฟุ่มเล่นงานพวกฉัน"

"ครับ ถูกแล้ว"

กิมหงวนส่งเงิน 1,000 บาทให้นายฟุ่มทันที

"ขอบใจมาก พี่ชาย เอ้า...เอาเงินนี้ไว้ไซ้ ไม่ต้องกลัวว่าพวกเราจะหักหลังแก นายฟุ่ม ไม้"

ฟุ่มทำหน้าชอบกล

"ผมชื่อฟุ่มเฉย ๆ ครับ ไม้ไซ้ฟุ่มไม้"

นิกรจับแขนนายฟุ่มให้นั่งลงบนเก้าอี้ววมตัวหนึ่ง เจ้าแห้วยืนอยู่ข้างตู้วิทยุร้องตะโกนถามมา

"รับประทานซ่อมหรือยังครับ ผมจะได้เปิดวิทยุตั้ง ๆ"

นิกรโบกมือ

"พอไว้ย ปิดเครื่องได้ ข้ากับพี่ฟุ่มเข้าใจกันดีแล้ว" เขาหันมาทางนายฟุ่ม "พี่ชาย เดียวนี้นายสททนี่อยู่ไหน บอกฉันเถอะ ไม่ต้องวิตกอะไร ฉันรับรองความปลอดภัยของพี่ฟุ่ม และฉันจะแถมเงินที่นี้ให้พี่ฟุ่มอีก 1,000 บาทเป็นการตอบแทนที่พี่ฟุ่มบอกตำแหน่งที่อยู่นายสททให้ฉัน" พูดจบนิกรก็ล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหีบธนบัตรออกมาปึกหนึ่ง นับได้ 1,000 บาทแล้วถือไว้ "บอกฉันพี่ฟุ่ม ฉันจะตามไปเล่นงานนายสททเดี๋ยวนี้"

นายฟุ่มนัยน์ตาวาวโรจน์

"นายสททพักอยู่โรงแรม "ฮูดฮ้อ" ทางถนนเสือป่าครับ"

กิมหงวนกล่าวถามทันที

"พักอยู่กับใคร และอยู่ห้องเลขที่เท่าใด"

"พักอยู่กับเพื่อนของเขาอีก 2 คนครับ ห้องที่ 3 ชั้น 2"

พล พัชรารณณ์ผลุดลุกขึ้นยืนทันที เดินเข้ามาหานายพุ่ม

"ที่พูดนี่จะเป็นความจริงหรือนายพุ่ม"

"ครับ ผมไม่ได้โกหกเลยครับ"

นิกรยื่นเงินให้ไซโรเส้าคำทันที

"เฮ้...เอาไปอีก 1,000 บาท เห็นหรือยังว่าฉันวาจาสัตย์ สำหรับพี่พุ่มฉันจะไม่ทำอะไรเป็นอันขาด แต่นั่นจำเป็นจะต้องกักตัวพี่พุ่มไว้อีก 1 ชั่วโมงเป็นอย่างช้า ฉันจะไปเล่นงานนายชกหยุดเดี๋ยวนี้ และฉันจะกลับมาปล่อยพี่พุ่มให้ได้รับอิสรภาพทันที"

ดร.ดิเรกกล่าวถามขึ้นบ้าง

"เมื่อตอนหัวค่ำ แกไข้ใหม่ที่เป็นคนยิงเข้ามาในรถยนต์ของเรา"

นายพุ่มสั่นศีรษะ

"มิได้ครับ นายชกหยุดเขาไปหาผมที่บ้านเมื่อสักครู่นี้เอง จ้างผม 1,500 บาทให้ลอบเข้ามาฆ่าพวกคุณทั้ง 4 คน เขาให้ปืนพกผม 1 กระบอกลูกกระเบิดมือ 1 ลูก และเอารถมาส่งผมหน้าบ้าน สั่งผมว่าถ้าทำการเสร็จแล้วให้รีบไปพบกับเขาที่โรงแรม "อู๊ดฮ้อ"

4 สหายมองดูหน้ากัน และปรึกษาหารือกัน ดร.ดิเรกจึงมีอนายพุ่มพาเดินไปทางขวามือของห้อง แล้วให้นายพุ่มนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ซึ่งมีหุ่นเหล็กแต่งกายแบบทหารโรมันยืนจังก้าอยู่ข้าง ๆ

นายแพทย์หนุ่มเอื้อมมือกดสวิทช์ไฟ หุ่นเหล็กของเขาขยับเขยื้อนไปมาดิเรกยิ้มแป้นกล่าวกับนายพุ่ม

"อย่าลุกขึ้นจากเก้าอี้เป็นอันขาด ถ้านายพุ่มออกเดิน หุ่นไฟฟ้าของฉันจะบีบคอนายพุ่ม และจะให้เกิดต้องตายในนาทีเดียว แกคงไม่รู้ว่าฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่องนามของโลกคนหนึ่ง ง่า...ลองขยับดูซิ นายพุ่ม"

จอมนักเลงค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน หุ่นไฟฟ้ากางแขนออกทำท่าจะบีบคอนายพุ่มทันที นายพุ่มอกสั่นขวัญแขวน รีบนั่งลงตามเดิม หุ่นเหล็กยกมือชี้หน้านายพุ่มคล้ายกับจะบอกว่าถ้าลุกขึ้นเป็นตายแน่

นายแพทย์หนุ่มเดินเข้ามาหาเพื่อนเกลอทั้ง 3 พลกล่าวกับเขาทันที

"ไปไว้มือ รีบไปตะครุบตัวนายชกหยุดเดี๋ยวนี้ เราจะยิงมันทิ้งหรือจะจับส่งตำรวจ"

กิมหงวนว่า "ให้ตำรวจจัดการกับมันดีกว่า บางทีตำรวจอาจจะจับพรรคพวกของมันได้อีก เพราะตำรวจเขามีวิธีการสอบสวนอย่างเฉลียวฉลาด ไปพวกเราอ้ายชกหยุดเสร็จเราแน่"

4 สหายกับเจ้าแก้ว พวกมันเดินออกจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ และเล่าผลของการสอบสวนให้ท่านผู้ใหญ่มากับเมีย ๆ ของเขาฟัง นิกรบอกให้คนใช้ผู้ชายคุมตัวนายพุ่มไว้ ดังนั้น

พวกคนใช้ก็เฮโลกันเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์หลายคน คุณหญิงวาดตะโกนบอกคนของท่านไม่ให้ซ่อม หรือทำทารุณกับนายพุ่ม

นาฬิกาในรถบดอิกแก๊งบอกเวลา 22.30 น.

รถแก๊งคันงามแล่นมาหยุดหน้าโรงแรม "อู๊ดฮ้อ" อันเป็นถิ่นพำนักของนายชกหยุด หัวหน้าสมาคมลับ 4 สหายกับเจ้าแห้วพากันลงจากรถ และยื่นปรีภษาหารื้อกัน

"เอายังไงไว้ยพวกเรา" นิกรพุดอย่างเป็นการเป็นงาน

พลว่า "ก็เข้าไปขอเช่าห้องให้อยู่ข้าง ๆ กับห้องหมายเลข 3 จะเป็นห้องที่ 4 หรือห้องที่ 2 ก็ได้ ต่อจากนั้นค่อยคิดกัน"

ดร.ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ

"อย่าหวังว่านายชกหยุดกับพรรคพวกของมันอีก 2 คนจะยอมให้เราจับกุมมันง่าย ๆ ให้อ้ายแห้วเอารถไปปรับตำรวมาไม่ดีหรือ"

อาเสี่ยโอบกมือ

"ไม่จำเป็น มือชั้นกันแล้วจับเองก็ได้ แล้วเอาไปส่งให้ตำรวจที่โรงพัก มันโง่กว่าที่จะให้ตำรวจมาช่วยเราจับ ไปไว้ย เข้าไปในโรงแรมเถอะ"

4 สหาย และเจ้าแห้วพากันเดินเข้ามาในโรงแรม "อู๊ดฮ้อ" ต่างคนต่างใจเดินระทึกไปตามกัน กิมหงวนบอกกับเสมียนโรงแรมเป็นภาษาจีน

"เฮ้...ห้องว่างมีไหม ห้องที่อ้าวเคยพาผู้หญิงมานะ ห้อง 2 หรือห้อง 4 ก็ได้ ค่อยเย็นสบายดีหน่อย"

เมื่อกิมหงวนส่งภาษาจีน เสมียนหนุ่มก็แสดงการระต่ออาเสี่ยจนออกนอกหน้า เขาได้ตอบกับเสี่ยหงวนเป็นภาษาแต้จิ๋วเช่นเดียวกัน

"อาเสี่ยจะอยู่ค้างคืนหรือชั่วคราวครับ"

กิมหงวนอมยิ้ม

"อย่างมาก 2 ชั่วโมงเท่านั้น"

"อ้อ....ได้ครับ ห้อง 4 ครับ แล้วก็ผู้หญิง....."

"นั่นเป็นเรื่องของลื้อ ไปหามาให้เรา 5 คน เลือกตัวดี ๆ หน่อยนะ ราคาอย่าให้เกินคนละ 50 บาท"

"ครับ ได้ครับ แต่ช้าหน่อยนะครับ เพราะผมจะต้องให้คนไปตามที่รองเมือง ในราวครึ่งชั่วโมงเป็นอย่างช้าครับ"

เสมียนหนุ่มพา 4 สหายกับเจ้าแห้วขึ้นบันไดชั้นบน ขณะที่เดินผ่านห้องหมายเลข 3 คณะพรรค 4 สหายก็แลเห็นประตูห้องปิด แต่ไฟฟ้าในห้องเปิดสว่างจ้า ได้ยินเสียงคุยกันเป็นภาษาจีนกลางเบา ๆ เสมียนโรงแรมไขกุญแจเปิดห้องหมายเลข 4 ให้

"ต้องการเหล้า หรือเครื่องดื่มอะไรบ้างไหมครับ"

นิกรว่า "เอาเหล้ามาให้ 1 ขวด โขดแชน 2 ขวดพอแล้ว ลีรีบไปรับผู้หญิงมาให้อ้าวเถอะ อ้าวสปีตซ่มเต็มทนแล้ว"

เสมียนโรงแรมยิ้ม พาตัวเดินออกไปจากห้อง 4 สหายแก๊งคุยกันเอะอะเอ็ด ตะโรตามธรรมดาของนักเที่ยวโรงแรม นายพัชราภรณ์เดินจรดปลายเท้ามาที่ฝาห้อง แล้วก็ลงมา มองดูตามรูเล็ก ๆ เขาแลเห็นชายกลางคนคนหนึ่งท่าทางภูมิฐานกำลังนอนไขว่ห้างสูบบุหรี่อยู่บนเตียง และมีชายฉกรรจ์อีก 2 คนนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง และพลบู้ไปให้กิมหงวนฟังภาษาจีนกลางที่ นายสกุยกักับสมุนคนสนิทของเขากำลังโต้ตอบกัน แล้วพลก็เดินเข้ามาหาอาเสี่ย

"มี 3 คนไว้ อ้ายคนอ้วนหัวกลมต้องเป็นนายสกุยกัแน่ ๆ" พลกระซิบกับ กิมหงวน "มันพูดเรื่องอะไรกัน"

อาเสี่ยสั่นศีรษะ

"เรื่องสัพเพเหระ มันไม่โง่งพอที่จะคุยเรื่องของมันหรอก ง่า...เราจะจับมันโดยมีการบู๊กันนิดหน่อย หรือจะจับโดยละม่อม"

พลหัวเราะ

"เอาโดยละม่อมดีกว่า ถ้าถึงกับบู๊กันบางทีเราอาจจะพลาดพลั้งโดนปืนเข้า กันเชื่อว่านายสกุยกักับสมุนของเขาต้องมีปืนแน่ ๆ"

กิมหงวนเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้อง แล้วกระซิบกระซาบกับนิกร

"อ้ายกร ออกไปชกกับกันนอกห้องเถอะวะ"

นิกรลืมหูลืมตาโพล่ง

"อ้าว....ยังงัยกันไว้ยนี้ อยู่ดี ๆ มาทำชก"

กิมหงวนจู้ยปาก

"อย่าเชื่อไปหน่อยเลย ดึงต่างว่าเราเมาเหล้าเล่นชกกันกอดปล้ำกัน ถีบประตู่ห้องนอนนายสกุยกั หรือมายกัแก๊งชนประตู่ มันอดรนทนไม่ได้มันก็เปิดประตู่ออกมาดูเรา เท่านั้นเรากัจับมันได้โดยละม่อม"

นิกรยิ้มออกมาได้

"ยังงั้นเรอะ เอาซี"

4 สหายแก๊งส่งเสียงเอะอะหนวกหู เจ้าแห้วเป่าหีบเพลงปากเสียงลั่น กับนิกร กิมหงวนกอดปล้ำกันหัวเราะต่อกระซิกกัน ไล่กวาดกันออกไปนอกห้อง และชกกันอย่างสนุกสนาน นิกรถีบเสียงหวนกระเด็นมาติดประตู่ห้องหมายเลข 3 ดังโครม กิมหงวนสูดปากลั่นขมวดคิ้ว นึกหน้า

"เฮ้ย...เอาจริง ๆ หรือวะนี่"

นิกรพยักหน้า

"เอาซิวะ มา...เข้ามา ชกกันเอาเหงื่อสักพักเถอะวะ ไชโยสนุกจริงโว้ย ไชโย...
มา...เข้ามา"

กิมหงวนกระโดดเข้าตีเข้าลอย นิกรยกแขนปิดไว้ได้ ชกหมัดตรงขวาปากครึ่ง
จมูกครึ่งอ่าเสี่ยกิมหงวนยังผลให้มหาเศรษฐีหนุ่มชวนเซมาปะทะประตู่ห้องหมายเลข 3 อีก

ทันใดนั้นเอง ประตูห้องหมายเลข 3 ก็ถูกเปิดออก กิมหงวนชนนายสกุยกะเดิน
เข้ามาในห้อง นิกรตามติดเข้ามา 2 สหายต่างกอดรัดฟัดเหวี่ยงอย่างสนุกสนาน ในเวลาเดียวกัน
นั่นเอง พลกับดร.ดิเรก และเจ้าแห้วก็ถลันเข้ามาในห้องนายสกุยกะ

หัวหน้าสมาคมลับโมโหจนตัวสั่น

"อะไรกันครับคุณ เล่นอะไรกันอย่างนี้ นี่มันห้องของผม"

นิกรกับกิมหงวนยุติการแสดงบทบาทเพียงเท่านี้ นายสกุยกะมีสีหน้าบึ้งตึงมองดู
คณะพรรค 4 สหายด้วยความไม่พอใจ

"เกรงใจกันบ้างซีครับ คุณเล่นหัวกันก็โปรดนึกถึงผู้อื่นบ้าง"

พลดึงปืนพกออกมาจากกระเป๋ากางเกงยกขึ้นจ้องชายฉกรรจ์ทั้ง 3 คนคือนายสกุยกะ
กับสมุนร่วมใจของเขา ในเวลาเดียวกัน ดร.ดิเรกกับนิกร และเสี่ยหงวนก็ดึงปืนพกออกมาถือ
เตรียมพร้อม

"หมายความว่าอะไร" สมุนของนายสกุยกะคนหนึ่งเอ่ยขึ้นด้วยเสียงสั่น ๆ
พลยิ้มเล็กน้อย

"หมายความว่ากันจับแก 3 คนในฐานะที่เป็นหัวหน้าสมาคมลับ อย่าต่อสู้ หรือ
พยายามหนีนะ กันยิงเด็ดขาดเลย เฮ้....อ้ายแห้ว ใส่กุญแจมือ"

เจ้าแห้วยิ้มเป็น ล้วงกุญแจมือ 2 ดอกมาจากกระเป๋ากางเกง และด้วยอำนาจปืน
พก นายสกุยกะยอมให้เจ้าแห้วสวมกุญแจมือโดยดี ส่วนสมุนร่วมใจทั้ง 2 คนเจ้าแห้วได้เอากุญแจ
มือใส่ข้อมือคนละข้าง นายสกุยกะกับสมุนคนสนิทของเขาหน้าซีดเผือด

"คุณเข้าใจผิด" สกุยกะพูดตะกุกตะกัก มองดูพลด้วยแวตตาแข็งกร้าว "เรา 3 คน
เป็นพ่อค้าที่เดินทางมาจากต่างจังหวัด"

พลหัวเราะ

"เอาไว้ไปแก้ตัวที่โรงพัก คุมตัวไว้โว้ยพวกเรา"

พลกับดร.ดิเรกช่วยกันรื้อค้นกระเป๋าเสื้อผ้าซึ่งซุกซ่อนอยู่ใต้เตียง ได้กระเป๋าใส่
เอกสาร 1 กระเป๋า ปืนพก 3 กระบอก ลูกกระเบิดมือแบบสหประชาชาติ 5 ลูก ดร.ดิเรกกล่าวกับ
นิกรอย่างเป็นทางการ

"กรโว้ย ลงไปข้างล่างโทรศัพท์ถึงตำรวจเดี๋ยวนี้ บอกให้เอารถยนต์มารับนาย
สกุยกะโดยเร็ว"

นิกรรีบเดินออกไปจากห้อง พลบังคับให้นายสอกหยุดกับเพื่อนร่วมใจทั้ง 2 นั่งลงบนเตียงนอน และบอกให้เจ้าแก้วยืนขวางประตูไว้ หัวหน้าสมาคมลับติดกับแล้ว เอกสารต่าง ๆ ในกระเป๋าซิปรูดลั่นแต่เป็นหลักฐานสำคัญ มีรายชื่อสมาชิกหลายร้อยคน มีแผนการต่าง ๆ ด้วย

เสียงหวนยืมให้ผู้ต้องหาทั้ง 3 คนแล้วกล่าวกับนายสอกหยุด

"พี่ชาย เรา 4 คนคือนายพล นายนิกร นายกิมหงวน และดร.ดิเรก ที่แกคิดมุ้งมิ้งร้ายหมายขวัญ เมื่อตอนหัวค่ำแกโทรศัพท์ถึงเรา สมมติตัวของแกว่าเป็นสารวัตรตำรวจนครบาลสถานีพญาไท แล้วแกก็เอารถไปจอดซุ่มอยู่หน้าบ้านเราพอเราออกจากบ้านแกก็ขับรถตามไป แกแข่งรถขึ้นหน้ายังเข้ามาในรถเรา 2 นัดกระสุนปืนถูกญาติผู้ใหญ่ของเราบาดเจ็บสาหัส เท่านั้นแกยังไม่หนำใจ ยังใช้ให้นายพุ่มลอบเข้าไปในบ้านเราเพื่อสังหารเราอีก คนอย่างพวกเราคณะพรรค 4 สหายนี่นะ มันเคนตายไวยังไงเพื่อนติดกับกันแล้วซินะ"

นายสอกหยุดขบกรามกรอดแล้วเคঁหน้าเรา

"กันยอมรับนับถือว่าแก 4 คนเก่งมาก ฮะ ฮะ แต่แกอย่านึกเลยว่าถึงแม้แกจะจับกันได้ กิจการของเราจะเลิกล้ม เราจะต้องดำเนินแผนการของเราต่อไปอีกจนกว่าประเทศไทยจะใช้ระบอบการปกครองตามแบบแผนของเรา"

กิมหงวนหัวเราะ

"เป็นไปไม่ได้ อ้ายเพื่อนเกลอ เมืองไทยเป็นดินแดนพระพุทธศาสนา ไทยอุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชผลธัญญาหาร ลัทธิของแกคนไทยยอมไม่นิยม นอกจากคนที่โง่เขลาเบาปัญญาเท่านั้น"

นายสอกหยุดกับสมุนร่วมใจของเขาไม่ยอมพูดอะไรอีก นิกรเดินผิวปากเข้ามาในห้อง

"เจ๊กโรงแรมตอกตกใจกันใหญ่ กันเลยเล่าความจริงให้เขาฟัง ขณะนี้ตำรวจกำลังเดินทางมาแล้ว นายร้อยเวรตื่นตื่นดีใจมากทีเดียว เมื่อกันบอกเขาว่าเราจับนายสอกหยุดหัวหน้าสมาคมลับได้โดยละม่อม"

ใน 5 นาทีนั้นเอง เสียงไซเรนของรถจี๊ปตำรวจ 2 คันดังกรวยกรางขึ้น นายสอกหยุดมีท่าท่าเหมือนกับจะเป็นลม เจ้าพนักงานตำรวจพร้อมด้วยอาวุธครบมือไม่ต่ำกว่าสิบคนมาถึงแล้ว เจ้าแก้วรีบลงไปต้อนรับตำรวจ สักครู่หนึ่งก็นำเจ้าพนักงานขึ้นมา

บรรดานาย และพลตำรวจต่างจ้องมองดูหน้าผู้ต้องหาทั้ง 3 แล้วมองดู 4 สหาย พลเป็นผู้เล่าเรื่องให้นายร้อยตำรวจโทรตรงสารวัตรฟัง แต่เขาบอกแต่เพียงว่า เขาสืบทราบเองว่านายสอกหยุดกับสมุนร่วมใจ 2 คนพักอยู่ที่โรงแรมนี้

ร.ต.ท.ประสงค์ได้พูดกับ 4 สหายอย่างนอบน้อม

"การกระทำของพวกคุณ ย่อมแสดงให้เห็นว่าพวกคุณเป็นพลเมืองดี พวกคุณเก่งมากเชียวครับที่จับนายสกุญได้โดยละม่อมเช่นนี้ ผมจำเป็นต้องขอเชิญพวกคุณไปโรงพักกับผม เพราะเราจะต้องทำการสอบสวนตามระเบียบ"

พลเยี่ยมให้นายตำรวจ

"ไปซีครับ"

ครั้นแล้วตำรวจก็นำผู้ต้องหาออกไปจากห้อง บรรดากระเป่าเสื้อผ้าของนายสกุญ กับสมุนของเขาถูกเจ้าพนักงานยึดเอาไปด้วยพร้อมกับอาวุธปืน และถูกระเบิดมือ คณะพรรค 4 สหายเดินตามเจ้าพนักงานออกมา พวกเจ้าโรงแรมวิพากษ์วิจารณ์กันเสียงแซ่ดไปหมด นายตำรวจได้เอาตัวผู้จัดการ โรงแรม และสมุดทะเบียนรายชื่อผู้มาพักไปโรงพักด้วย

ที่หน้าโรงแรม ประชาชนหลายร้อยคนยืนออกันแน่น จี๊ปของตำรวจ 2 คัน พาผู้ต้องหาไปแล้ว นู๊ตเก่งของ 4 สหายติดตามไปในระยะกระชั้นชิด

จบบริบูรณ์